

Giới thiệu Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính

Truyện Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính của tác giả Hanabira thuộc thể loại đam mỹ, xuyên thư, có yếu tố tu tiên. Một cái đại thúc gần ba mươi xuyên vào một cuốn tiểu thuyết ngựa đực. Lại còn là tiểu thuyết do chính tay hắn viết.

Vào nhân vật boss phản diện sau màn, sau này lại bị boss phản diện chân chính Nghiêm Tu quay lưng, bị nam chính Bạch Hàn Sâm đuổi giết. Nhưng quan trọng nhất là thân thể này chính là một cái bệnh xà tinh người a!!!!

Còn gì bí ai hơn nữa không. Mặc kệ! Lỡ xuyên rồi thì chơi luôn. Nhưng ai đó làm ơn nói cho hắn biết hai cái tiểu đồ đệ mạnh hóa này sau này sẽ thật sự trở thành boss giết hắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“Cạch.. Cạch...” tiếng ngón tay va chạm với bàn phím tạo ra những âm thanh đều đặn vang lên giữa không trung. Một cậu thanh niên tuổi không tầm quá ba mươi trên người mặc một bộ đồ thể dục thoải mái, mắt đang chăm chú dán lên màn hình máy vi tính.

Miệng cậu không ngừng lầm bầm: “Đúng rồi... chính là cái này...” ngón tay không tự chủ gõ lên bàn phím nhanh hơn một chút “Trên đỉnh Hắc Mộc Nhai Bạch Hàn Sâm trên người đã bị trọng thương, xung quanh hắn là hàng trăm đạo sĩ lúc nào cũng như hồ rình mồi, chọn thời điểm nhìn chăm chăm vào cái bí cảnh Bình Thiên ở trên người hắn.

Bạch Hàn Sâm nhìn đám người tự nhận là quang minh chính phái này trong lòng không khỏi cười lạnh. Một vị đạo sĩ khoác chiếc áo cà sa dành cho hòa thượng, tay đang nắm chuỗi phật châu nhu động qua lại, từ ái nói: “Bạch thí chủ người hà tất gì lại cố chấp đến như vậy... Phật nói Hồi Đầu Thị Ngạn* nếu người thật lòng hành tâm hối cải rồi thì tất hẳn chúng ta nhất định sẽ chữa cho người một con đường sống.”, vị nhân sĩ nhỏ con bên cạnh mặc đồ rách rưới hẳn là người của cái bang phái cũng nhanh chóng lên tiếng phụ họa: “Đúng đấy.. Hoài Liệt chân nhân nói đúng... Bạch Hàn Sâm người nên đầu hàng đi”. (Hồi Đầu Thị Ngạn tức quay đầu là bờ)

Như đang nghe một hồi chuyện cười Bạch Hàn Sâm không toát lên một trận tiếu ý. Tiếng cười của hắn như cuồng dại, nhưng lại đè nén bị thương. Như trong một khắc khiến cho đám nhân sĩ ở đây thất thần Bạch Hàn Sâm dưới con mắt ngạc nhiên của bao người nhảy xuống vực núi sâu không thấy đáy.

Thỏa mãn viết xong ba ngàn từ của chương mới Cung tiểu đại thần hải lòng nhìn lại thành quả của mình, rồi đăng bài lên diễn đàn. Kéo con chuột xuống hàng bình luận Cung tiểu đại thần không khỏi hứng thú nhìn đám tiểu đệ đang cầu bán mạnh.

Tiểu Đệ Đỉnh: Oa Đại thần ra chương mới...Hóng ≡(▮ ▮)/≡

Quà của tiểu gia ai dám tranh: Đại thần rốt cục người có phải mẹ đẻ của Sâm nhi không, tại sao lại ngược đến như vậy.

Nương tử là mẹ: Cầu thật... Làm ơn đừng ngược nam chính nữa. (* ▮ ▮)

Ta là một cái cuồng em gái: Ta phi! Lão tử đã theo truyện đến nay cũng đã ba trăm mấy chục chương rồi, bên cạnh nam chính có vô số em gái nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa có thật là saoooo....

Tiểu oa nhi: Lâu trên nói đúng. Có khi nào nam chính bị yếu s*** lý không?

Tiểu Đệ Đỉnh: Oa hai lần trên ai cho nói xấu nam thần của tuini !!!!!

.....

.....

Tắt màn hình trang chủ xong Cung tiểu đại thần duỗi thẳng thắt lưng đầy đau nhức, quay người xuống nhà bếp uống ngụm nước mát.

Thực chất, tiểu sinh tên thật là Vân Cung năm nay đã gần ba mươi tuổi, đã từng là đặc công lính đánh thủy của quân đoàn C27 nhưng đã xuất ngũ. Hiện tại, chính là một nhà văn tự do chuyên đi đào hố. Vân Cung vừa uống nước vừa cảm thán lại cuộc đời của mình.

Viết tiểu thuyết ngựa đực giống kỳ thực cũng rất thoải mái. Nhân vật chính bị bỏ rơi, chịu nhiều nhục nhã -> bàn tay vàng -> thu nhóm tiểu đệ trung thành, tiểu muội mềm mại -> lại bàn tay vàng -> tiêu diệt boss cuối -> Phi thăng. Ahaha cuộc đời thật tươi đẹp.

Vòng tay, vòng chân, dây chuyền. Ahaha chỉ còn nhẫn nữa là đủ bộ

Ném bi ai ra sau đầu Vân Cung nhảy chân sáo vui vẻ, hấn hiện là người tự do a.

Haizz.. Không khí trong lành thật là thoải mái!!! A đằng kia có người..

Vân Cung mang tâm trạng thoải mái, hòa đồng đến hỏi đường: “Tiểu ca.. cho tại hạ..”. Nào ngờ chữ “hỏi” còn chưa ra khỏi miệng, tiểu đồng kia lại hốt hoảng nhìn còng tay trên người hấn rồi bỏ chạy, miệng không ngừng la hét: “Tiểu sư thúc tỉnh rồi.. sư thúc hóa điên rồi..”

Thân hình Cung tiểu đại thần đung đưa trong gió, người mới điên... cả nhà người mới điên.

Chưa đầy một khắc sau người người chạy đến bao vây lấy động băng cùng Vân Cung mang về mặt đầy vô tội. Ai ai cũng cao to, người thì cầm lưới người lại cầm kiếm

Vân Cung hấn còn chưa làm gì a???

Đúng là tai bay vạ gió, nhưng đời trước từng làm lính đặc công Cung tiểu đại thần biết “địch bất động, ta bất động” hấn âm thầm thủ thế đứng im, thế là một màn một nam nhân người đeo dây còng đối mắt với cả đám đại hán cao to.

Không đầy một khắc sau, bỗng có người hét lớn phá vỡ cục diện rồi rầm này: “Sư phụ đến..” Vân Cung chưa hiểu điều gì thì mọi người xung quanh hấn vội vã quỳ xuống.

Một nam tử bạch y gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị phong thái tựa như trích tiên. Mái tóc dài của hấn tùy ý thả ra sau lưng, trên tay phe phẩy chiếc phiến một bộ dạng bất cần đời.

Theo sau hấn là một muội tử hồng y năng động đáng yêu, trên đầu còn đeo hai sợi dây hồng gắn chuông lục lạc. Ngẫu nhiên, di chuyển lại phát ra vài âm thanh thanh thúy trong trẻo.

Vân Cung tỏ vẻ hấn thật hạnh phúc, nơi này còn có nữ nhân a.

Bạch y nam tử lạnh lùng nhìn hấn một lượt, rồi nghiêm túc nói: “A Cung... đệ có nhận ra mọi người không?”

Cung tiểu đại thần biết lúc này nếu hấn mà nói không chắc chắn sẽ chết. Con nhà người ta đã bị hấn nhập vào nếu người nhà nạn nhân mà phát hiện thì Vân Cung hấn coi như tiêu.

Vì thế Vân Cung mặt không đổi sắc tự nhận mình là người nhà với mọi người ở đây, ngoan ngoãn gọi: “Sư huynh...”

Căn cứ theo người ở đây gọi hấn là sư thúc, bạch y nam tử kia là chương môn như vậy gọi như thế ắt cũng không sai.

Bạch y nam tử thấy hấn không hóa điên như dự tính thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn trung ra bộ mặt băng sơn không đổi: “Tốt lắm... cùng ta đi về”

Như không thể chịu được thái độ của bạch y nam tử, hồng y nữ tử đứng bên cạnh tức giận đánh vào đầu bạch y nam tử một cái quát: “Người còn trung cái mặt đó ra bao giờ hả... A Cung bây giờ đã tỉnh táo lại, không phải người là người cao hứng nhất sao?”

A! Đầu năm nay muội tử đều thật mạnh mẽ Cung tiểu đại thần cảm thán không thôi.

Bị vạch trần nhưng bạch y nam tử nào có vẻ chột dạ, hấn vẫn phe phẩy chiết phiến cùng đám người Vân Cung xoay người đi về nội điện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Về đến Thanh Tông môn, Vân Y xoay người dẫn Vân Cung đi về phía Nguyệt Minh các.

Hồng y nữ tử niềm nở lôi kéo Vân Cung nói: “Nào... sư đệ đây là Nguyệt Minh các nơi ở trước đây của người, sư tỷ ta cũng đã kêu người dọn dẹp qua rồi”

Vân Cung đảo mắt quét nhìn tòa biệt viện trước mắt. Nơi này không phải là có hơi... âm u sao? Đại môn rộng lớn màu tím đậm khiến cho tòa biệt viện nằm trước khu rừng linh thú toát lên vẻ hiu quạnh, âm u.

Hai cái đầu của biến dị thú Hoắc Hoàng chắn ngang đại môn, khiến Vân Cung có cảm giác hít thở không thông.

Tại sao có điểm... quen quen

Quác... quác.. quác

Vân Cung: ㄟ(ㄟ__ㄟ)ㄟ Làm ơn nói với tuiii không phải là nơi đáng sợ này đi.

Hồng y nữ tử thấy hần còn chần chờ liền vỗ mạnh vào lưng hần một cái, chợt nhớ ra là sư đệ nhà mình vừa mới khỏi bệnh nàng liền duyên dáng cười nhẹ: “Lâu quá không về lại nhà... sư đệ có chút không quen có gì lại đến tìm ta”. Rồi thoát một cái xoay người biến mất.

Cung tiểu đại thần nếu lúc này mà không nhận ra mình đang ở nơi nào thì hần đích thực đúng là có lỗi với chúng huynh đệ fan não tàn.

Hần thể nhưng là xuyên vào tiểu thuyết aaaa...(Anh nhận ra là đã quá trễ)

Lại còn là văn ngửa giống mà hần viết....

Vân Cung nằm lăn qua lăn lại trên giường, miệng ngậm chặt chăn oai oán cho số phận bi đát của mình. QAQ

Hần thể nhưng xuyên vào một trong những boss phản diện bí ẩn, nguy hiểm nhất.

Nhưng quan trọng nhất đây là... một cái bệnh xà tinh người a! QAQ

Tiểu thuyết “Nghịch tập đế vương chi đồ” của hần nhân vật chính là Bạch Hàn Sâm, từ nhỏ đã bị bỏ rơi. Cha không yêu, mẹ không thương nhân vật chính một thân một mình sống cố gắng trở nên cường đại.

Trên con đường trở thành bá chủ thiên hạ, Bạch Hàn Sâm phải trải qua biết bao khó khăn, khổ cực. Nhỏ thì là một đứa nhỏ khát cái bị người ta khinh thường đánh đập.

Bản tính của Vân Cung là bà mẹ ghê độc ác, nên đối với việc ngược nhân vật chính như vậy vẫn là còn có chút nhật. Nên Bạch Hàn Sâm sau khi trở thành thiếu niên quá trình bị ngược chỉ có tăng lên chứ không có giảm.

Tuy nhiên, do là nhân vật chính nên Bạch Hàn Sâm có thiên phú rất ư là yêu nghiệt. Mới 17 tuổi đầu mà đã chuẩn bị kết đan, điều đó dẫn đến mọi người hâm mộ đương nhiên cũng kéo theo nhiều cái cừu hận.

Hần lần đầu tiên yêu thích một cái muội tử thật lòng thật dạ moi tim móc phổi, thì bị con nhà người ta hỏ một vố đau mất hết tu vi đã tu luyện từ xưa đến nay. Bị đẩy xuống Mê Vụ đầm rồng hang hổ.

Thế là nhân vật chính phải chết ư ?? No..No..No Bạch Hàn Sâm lúc này lại may mắn nhất được bàn tay vàng khác thế là giống như tiểu Cường đập mãi không chết, lại sống sót trở ra luyện lại tu vi còn mạnh hơn trước.

Có lại ánh hào quang-> thu thập tiểu đệ, tiểu muội xuất chúng-> thành công bị Vân Cung bệnh xà tinh sư thúc ở Thanh Tông môn đề ý-> ghen ghét hãm hại.

Từ đó người ở trong tối, ta ở ngoài sáng cứ cùng nhau đấu đá. Ta thắng người, người lại thắng ta cứ như thế kéo dài mãi..

Vậy còn kết cục?... Thật sự là không có kết cục ㄟ(ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ

Bởi vì Cung tiểu đại thần hần đã lỡ xuyên qua mà hỏ vẫn chưa kịp lấp a.

Haizz... thờ dài...thờ dài a

[Ting.. ting khởi động trí não]

Vân Cung:wtf???

Hình như tiểu sinh nghe có tiếng gì lạ....

[Hệ thống 302 xin ký chủ tiếp nhận]

Vân Cung: Lại im lặng

[Hệ thống: Chết tiệt (ㄟ')/... người có nghe ta nói không?]

Vân Cung: Người... là hệ thống??

[Hệ thống: (Đập bàn) Bản hệ thống không là hệ thống thì là người à????]

Cung tiểu đại thần im lặng, hần mới không cùng con hệ thống ngốc manh này nói chuyện đâu.

[Hệ thống (bình tĩnh, phải bình tĩnh): Tiểu ca à... qua đây chúng ta cùng đàm truyện nhân sinh được không?]

Vân Cung nhủ mấy trong lòng không khỏi gợn ngợn giữa. Mấy căn bản còn không phải con người mà cũng đòi bàn chuyện nhân sinh với ông.

Nhưng xác thực trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò với cái hệ thống đồ chơi này nha. Có mấy ai biết được nỗi lòng của đám trạch nam cơ chứ.

[Xin tự giới thiệu tui là hệ thống nghịch tập của pháo hôi nam phản diện]- nó kiêu ngạo nói như thế nếu thiếu nó Vân Cung sẽ không sống nổi ở thế giới này.

Vân Cung cũng không quá để ý đến con hệ thống ngạo kiều này:

“Này... tại sao ngươi đến bây giờ mới xuất hiện, không phải là trong truyện hệ thống nào cũng xuất hiện khi người khác mới tỉnh dậy sao?” hắn tò mò hỏi.

Câu hỏi này dường như lại chọc trúng tim đen của nó, làm nó không khỏi chột dạ [Hệ thống (lau mồ hôi) : À... là do quang não gặp một tí trục trặc đó mà]

Đánh chết nó, nó cũng không dám nói là do mãi đi chơi với mấy em gái hệ thống mà bỏ quên ký chủ được.

Haizz... ai nói là làm hệ thống là sướng cơ chứ. Nó lại phải vào vai một cái hệ thống hết lòng vì chủ nhân nữa cơ, nếu bị ông chủ lớn phát hiện nó sẽ phải bị trừng phạt a. QAAQ

Nó thật là một cái hệ thống bất hạnh!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Vân Cung vẫn mãi nằm trong chăn lăn lộn mặc kệ hệ thống đằng kia đang tự náo náo. Hắn đang suy nghĩ a.

Không biết là lúc này hắn nên thuận theo kịch tình đi đối đầu với nam chính hay nên ở nhà yên phận làm một cái bé ngoan đây.

Nhưng hắn thật sự không muốn chết. (T_T...T_T)

[Hệ thống: Ký chủ thỉnh tiếp nhận nhiệm vụ Ting...ting..]

Vân Cung: ??? Thế mà lại có cả nhiệm vụ

[Hệ thống: Nhiệm vụ đầu tiên nuôi dưỡng, cứu giúp boss phản diện Nghiêm Tu]

F***! Lại còn thu nuôi boss phản diện... Vân Cung âm thầm gợn ngợn cái, người ngu mới đi đối đầu với nam chính, hắn dứt khoát không có chí khí nói: “Nhiệm vụ này có thể từ chối được không”

[Hệ thống: Không! Đây là nhiệm vụ bắt buộc, nếu không hoàn thành sẽ bị hệ thống trừng phạt] (ký chủ quá lười biếng, thân là một hệ thống trung thành nó nhất định phải cải tạo người này)

[Hệ thống: Nhiệm vụ của ngươi là.... nuôi dưỡng boss phản diện thật tốt (béo) để chống lại hào quang nam chính. Huống chi...]

“Ngươi có thể nói nhanh hơn không” Vân Cung đang mãi nghiêm túc suy nghĩ lại những lời hệ thống nhà hắn nói, nhưng hắn lại không tài nào chịu nổi cách nói từ từ của con hệ thống xuẩn man này được không.

[*Bị ghét bỏ* Hệ thống: Nếu thành công sau mỗi nhiệm vụ sẽ có các phần thưởng khác nhau tùy theo độ khó, ngươi có thể dùng nó để cường hóa thân thể, tẩy gợn phạt tùy,...]

Rồi Hệ thống chiếu lên hình ảnh các loại phần thưởng trong quang não của nó lên ý thức hải của Vân Cung. [Đây là Mộc linh quả, Đoạn hồn châu, thuốc tăng lực, Thanh Minh đan,...], bỗng nó dừng lại một lúc chiếu vào một món đồ vật khá bắt mắt trong cửa hàng, nó ngập ngừng nói tiếp [Đây chính là Thánh Linh đan... có thể chữa được bệnh điên trong người ký chủ]. Nó không tin phần thưởng dự hoặc đến như vậy Vân Cung sẽ từ chối nó.

Đúng như những gì hệ thống suy đoán Vân Cung xác thực bị Thánh Linh đan thu hút tầm mắt. Hắn còn chưa có quên đâu khối thân thể này mặc dù đã bị hắn không chế, tuy nhiên trong một vài trường hợp đặc biệt hắn sẽ mất đi ý thức mà tàn sát người bừa bãi.

Nghĩ thông suốt, Vân Cung lại hỏi hệ thống nhà hắn: “Này! Khi nào ta mới phải đi thu phục boss phản diện a”

[Hệ thống: Đến lúc đó ký chủ ắt sẽ biết Ting... ting..] rồi lặn đi mất tăm.

Đã quá quen với cách làm việc thần bí của hệ thống, hắn cũng không quá so đo.

Từ lúc mà hệ thống biến mất tăm, Vân Cung đã ở Nguyệt Minh các được ba ngày. Hắn đang chậm rãi nhớ lại tình tiết cốt truyện.

Bây giờ kịch tình vẫn chưa bắt đầu nhân vật phản diện chắc chỉ mới là một tiểu oa nhi mà thôi, hắn vẫn chưa lo sợ.

Vậy còn nhân vật chính Bạch Hàn Sâm?

Chịu a! ㄟ (▽) ㄟ

Bây giờ câu chuyện còn chưa bắt đầu, nhân vật chính hiện đang ở đâu hắn làm sao quán được cơ chứ.

Chuyện mà hắn nên quan chính là về khối thân thể này. “Hắn” cũng tên là Vân Cung, hiện mười chín cái xuân xanh là boss phản diện sau màn.

Trong nguyên tác hắn chưa bao giờ đấu trực tiếp với nam chính. Hắn huấn luyện truyền thừa lại tất cả cho boss phản diện chân chính Nghiêm Tu, tìm cách chống lại nam chính.

Thiên phú của Vân Cung này tuy không yêu nghiệt như Bạch Hàn Sâm cùng Nghiêm Tu nhưng hắn chung quy vẫn là một cái thiên tài.

Mười chín tuổi kết đan. Ba mươi năm tuổi đạt đến Nguyên Anh Kỳ. Năm mươi tuổi đạt Hóa thân kỳ. Phải nói là nguyên chủ tiền đồ vô lượng, có phúc mà không biết hưởng.

Cả đời Vân Cung nguyên chủ đam mê bí tịch võ công không có nó là không thể sống được.

Tuy nhiên, có một lần không biết hắn có phải đạp trúng cốt chỏ không mà lại “ngẫu nhiên” nhặt được pháp bảo gia truyền của nhân vật chính.

Mà người đời có câu đồ nhặt được ngoài đường người ắt không nên dùng loạn.

Thế là Vân Cung nguyên chủ bị tẩu quả nhập ma lâu lâu ngẫu nhiên sẽ có mấy ngày máu chảy thành sông.

Đương nhiên, máu này không phải của hắn mà là do hắn hóa điên tàn sát bừa bãi.

Haizz!! Đồ của nhân vật chính người há có thể làm vậy sao! ㄟ (_) ㄟ

Vân Cung hắn thật sự đau buồn không thôi.

Hắn xuyên vô lúc nào lại không xuyên, lại xuyên vô ngay lúc nguyên chủ vừa xác thực tẩu quả nhập ma được một tháng.

Nhìn số còng tay, còng chân hạn chế linh lực thật sự của hắn Cung tiểu đại thần đau lòng vô cùng.

Cớ sao... đến lượt hắn xuyên lại khổ thể này.....

Tác giả: cầu mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thế giới này gồm có tu tiên giả và võ giả

Tu tiên giả được chia thành 8 cấp bậc: Luyện khí kỳ, Trúc cơ kỳ, Kết đan kỳ, Nguyên anh kỳ, Hóa thân kỳ, Hợp thể kỳ, Đại thừa kỳ và cuối cùng là Độ kiếp kỳ. Mỗi bậc có ba cấp: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ.

Người nào ở độ tuổi bao nhiêu khi kết đan thì dung nhan vẫn sẽ như vậy cho đến lúc chết. Mà trung bình những người tu tiên thì tuổi thọ ít nhất là hai trăm năm. Chưa kể những người thành công vượt qua Độ kiếp kỳ thì sẽ trở thành bán tiên trẻ mãi không già.

Mặc dù số lượng người tu hành đến Độ kiếp kỳ ở đại lục này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay nhưng không phải là không có trường hợp phi thăng thành tiên. Chỉ ít là hơn hai mươi năm sau nam chính nhất định sẽ thành công.

Cung tiểu đại thần suốt ngày ngồi trong biệt viện của mình làm sâu gao. Nhưng hôm nay, hắn lại ngồi trên sập cầm cái gương đồng mà than thở.

Vân Cung nguyên chủ kết đan năm mười chín tuổi, nói cách khác hần sẽ mang bản mặt này đến lúc chết a.

Nhìn khuôn mặt trẻ con có thể búng ra 2 lít sữa trong gương, làn da trắng mịn bóng loáng, cánh môi mỏng như cánh anh đào. Vân Cung có xúc động muốn đập tan cái gương xuống đất.

Vân Cung: ㄣ(ㄘㄢㄣ) Hự... hự không muốn đâu, hần muốn có râu. Muốn chuẩn men... Muốn như David Beckham cơ!!!

Kiếp trước khuôn mặt Vân Cung cũng có vài nét đẹp trẻ con tươi sáng của bố mẹ truyền lại. Chính vì tuổi thơ bị trêu chọc giống con gái nên sau này lớn lên rồi Cung tiểu đại thần mới dứt áo quyết khoát nhập ngũ.

Ai mà ngờ sau khi xuyên rồi cái bản mặt hiện tại so với kiếp trước chỉ có hơn chứ không có kém.

Hần có cảm giác muốn đánh thật mạnh vào cái bàn tay hay viết bậy này, nào là nhân vật phản diện sắc đẹp phải hơn đám tiểu muội của nam chính thì mới chịu.

Đúng vậy... Hơn cái tiểu P ㄣ(ㄘㄢㄣ) ㄣ(ㄘㄢㄣ)

Tự làm bậy ắt không thể sống.....

“Cung sư đệ... Cung sư đệ a..” muội tử áo hồng Vân Y cùng chưong môn sư huynh Vân Lam đang ngự kiếm bay đến Nguyệt Minh các.

Đến nơi Vân Y thật vui vẻ lâu lắm rồi sư đệ nhà mình mới tỉnh táo mà nói chuyện với mọi người, xoay người lại nàng muốn kéo Vân Lam đi nhanh hơn nhưng mỗi khi lại nhìn đến mặt than hần thì muốn tức đến nổ phổi.

Không thèm để ý đến người.

Vân Cung bây giờ đang rầu vì cái mặt manh đến mức vắt ra nước này của hần, đầu còn hơi sức đâu mà lại nghe sư tỷ Vân Y nói.

Chợt chợt mặt Vân Cung Vân Y không hứng thú bữu môi: “Cung sư đệ a... quần áo cùng đồ chơi trẻ em lần trước người nhờ ta mua hộ ta đã mang đến rồi đây...”

Cung tiểu đại thần chợt nhớ ra chuyện đó, hần còn phải chuẩn bị thật tốt để đón boss phản diện về nha.

Bỗng Vân Y lại tò mò nhìn khắp người Vân Cung đánh giá khiến hần không khỏi có cảm giác không thoải mái.

Rồi nàng lại lắc lắc đầu cười đen tối, phóng một cái mị nhãn cho Vân Cung: “Tiểu sư đệ... không ngờ lại có sở thích này a..”

Nói xong như sợ Vân Cung làm gì nàng lại kéo Vân Lam không tình nguyện phóng một cái bay đi mất, để lại một mình Cung tiểu đại thần cổ vương cánh tay Nhĩ Khang ra nhưng lại không biết nói gì.

(Vân Lam hần còn chưa có bồi dưỡng tình cảm với sư đệ mà QAQ)

Muội tử à chuyện không phải như vậy đâu!! QAQ

Bỏ nào là bệnh, phải trị. Ắt có sai

Vân Cung đang rối rắm không biết làm sao thì bỗng một âm thanh vang lên khiến hần phải chú ý.

[Ting... ting “Phát hiện khí tức nam phụ”]

Vân Cung: “Mày là chó à?”

Lâu ngày không gặp con hệ thống xuẩn manh của hần lại thăng lên một chức vụ mới.

[(Không thèm bận tâm) Hệ thống : Nam phụ Nghiêm Tu đang bị một đám côn đồ đánh đập trong hẻm nhỏ]

Máu anh hùng đang trào dâng mãnh liệt trong người Vân Cung hần vội phi Hấp Huyết kiếm bay lên không trung đi theo bản đồ mà hệ thống đưa ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hèm nhỏ tối dơ bẩn xung quanh còn ẩn ẩn một cổ khí vị tanh tưởi khiến người khác chán ghét. Một đám khất cái đang không ngừng dùng chân đá vào một đứa trẻ quần áo rách rưới dơ bẩn cũng không kém.

Người đi đường không ai chịu dừng lại, ngẫu nhiên có người nhìn thấy nhưng lại lạnh lùng đi ngang qua. Đại lục cường giả vì tôn là thể, vô tình khát máu. Bọn họ vốn dĩ còn rất bận những chuyện con con này bọn họ nhất định vốn không quan.

Miệng đám khất cái không ngừng phun ra những lời nhục mạ thấp kém “Tiểu tạp chủng... xem chúng mày có thể chạy đi đâu”

Nói đoạn hán dùng chân đá thật mạnh vào người đứa nhỏ. Nhỏ một ngụm nước bọt xuống đất tên đầu lĩnh cười khinh bỉ.

“Không phải lần trước tao cảnh cáo mày rồi sao? Dám lãng vãng gần địa bàn của tao là chỉ có nước chết”

Tên đệ tử của đám khất cái thấy đại ca nhà mình đang ra oai, hán cũng không ngừng phụ họa theo đánh đứa nhỏ cùng đồng bạn của nó mấy cái. Đứa nhỏ khất cái không thể làm gì, chỉ biết ôm chặt lấy bảo vệ đứa nhỏ còn lại. Rên cũng không rên một cái, im lặng chịu đòn chỉ có đôi mắt đen như tử thạch của nó chung quy chưa từng rời khỏi đám người đang diễu võ dương oai.

Tên đệ tử bắt đầu cảm thấy khó chịu bởi ánh mắt của Nghiêm Tu, hán đành dời mắt qua đứa nhỏ đang bắt tinh ánh mắt hán không khỏi toát lên vẻ hèn mọn cùng tham lam.

“Đại ca! Đứa nhỏ kia ăn mặc không tồi nhìn là biết con nhà quý tộc..”

Tên đại ca lúc này mới chú ý, hán nhìn theo tầm mắt của tiểu đệ nhà mình lại quay qua nhìn đứa nhỏ mình đánh đập nãy giờ. Hán quát: “Tách hai đứa nó ra... mặc kệ thằng nhóc kia đi”

Nghiêm Tu thấy đồng bạn của nó sắp bị đám người kia bắt đi trong lòng không khỏi căm hận. Đám người này trước kia đánh đập nó bây giờ lại muốn cướp huynh đệ của nó đi. Thù mới hận cũ khiến đôi mắt Nghiêm Tu trở nên đỏ ngầu, nó dùng hết sức lực còn lại cầm cái cây trên mặt đất lao thật mạnh đến tên đại ca, dùng sức đâm một cái.

Nhưng chung quy Nghiêm Tu lúc này chỉ mới là thằng nhóc mười tuổi ăn không đủ no, phát triển ốm yếu nên tên khất cái mặc dù bị ăn đau hán vẫn chưa chết được.

“Chó chết... mày dám..” hán tức giận vung nắm đấm lên trời chuẩn bị hạ xuống. Nghiêm Tu theo bản năng nhắm chặt đôi mắt lại, đưa tay lên đỡ.

Một giây... hai giây... chờ đợi suốt cả nửa ngày nhưng lại không có con đầu nào xuất hiện, nó giương đôi mắt đen láy ra nhìn.

Lúc này, đối diện nó chính là tà áo trắng phiêu dật. Người nọ mái tóc đen tuyền buộc lên tùy ý, gương mặt lạnh lùng thảnh thơi lại toát lên hương vị huyết tinh chuẩn bị sát phạt.

Sóng lưng thẳng tắp của người nọ chắn trước mặt Nghiêm Tu. Bàn tay của tên khất cái chuẩn bị hạ xuống người nó lại bất chợt dừng lại trên không trung, không cách nào hạ xuống.

Nó sẽ không bao giờ ngờ cảnh tượng trước mắt lại khiến Nghiêm Tu nhỏ bé không bao giờ quên được. Đúng vậy! Chính là cả đời không thể nào quên...

Mà lúc này Cung tiểu đại thần chỉ muốn ra uy phủ đầu cho boss phản diện cảm thấy hán thật ngầu. Cố gắng để mặt mình liệt hết cỡ.

Tiểu đệ! Mau quỳ xuống chân ta đi... \(\geq \nabla \leq\)/

Nào ngờ đầu chó ngáp phải ruồi thật, hán lại vô tình không biết rằng hành động này của mình sẽ mang đến một cái đuôi suốt cả đời cũng không dứt ra được.

Đám khất cái thấy có thêm một người nữa xuất hiện trong lòng không khỏi đề phòng, người này xung quanh hán còn có tiên khí lượng lớn nhìn là biết chắc chắn là đệ tử của môn phái nào đó. Tên đại ca tuy làm khất cái nhưng hán cũng đã lăn lộn nhiều năm biết nhìn sắc mặt người khác mà sống, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt hán nói: “Tiên sinh... đây là chuyện của đám khất cái chúng ta, phiền ngài không nhúng tay vào”

Vân Cung ngoài mặt đang dùng ngón tay cái vân vê cái còng trên cổ tay hán, trong lòng lại không ngừng phun tào kêu to: ‘Ông đây chính là muốn phá đám đó’

Đám khất cái thấy Vân Cung không chịu hiểu lý lẽ, tên cầm đầu đành tức giận quát: ‘Vậy đừng trách chúng ta vô tình’ rồi bỏ đao xuống người Vân Cung.

Trong một khắc đó ai cũng tưởng đao đó nhất định trúng, tên đại ca cũng vậy hán không khỏi cười đắc chí: ‘Người tu tiên hóa ra cũng chỉ như vậy’. Lưỡi đao cách người Vân Cung chỉ còn khoảng một tấc nhanh như cắt hán liền xoay người rút Hấp Huyết kiếm đang đeo bên hông ra, thần không biết quỷ không hay chém vào khoảng không đem lưỡi đao của tên kia cắt đứt, cùng tên khất cái xấu số.

Tên khất cái bị chém trái lại người hán không có một vết máu chảy nào nhưng theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy hán đang dần bị rút máu cho đến

khi thành một cái xác khô.

Hấp Huyết kiếm tên cũng như nghĩa, chính là hút cạn máu người bị nó chém phải. Lưỡi kiếm bén nhọn như dao cạo, trên vân kiếm còn có chi chít chữ cổ đề lại. Truyền thuyết nói, nếu chữ cổ phong ẩn trên thân kiếm biến mất chính là một hồi huyết vũ tinh phong* (gió tanh mưa máu). – trích Nghịch tập đế vương chi đồ.

OMG ??? Trong lòng Cung tiểu đại thần không ngừng run sợ, hấn vừa mới làm gì !!!

Thật là Creepypasta* Σ(° △ °|||) a! (Kinh dị, đáng sợ)

Liếm liếm khoe môi, ngoài cảm giác sợ hãi Vân Cung còn cảm thấy có một cảm giác là lạ, kích thích thần kinh hấn. Trong một khoảnh khắc tưởng chừng hầu như không ai chú ý đến đôi mắt Vân Cung gần như hóa đỏ, nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục lại bình thường.

Vân Cung cũng không biết rằng, ở trong góc tối nào đó luôn có một đôi tử mâu nhỏ bé chưa từng rời khỏi người hấn.

Lời tác giả: Chương mới ra lò. Mong mọi người ủng hộ *Tung bông*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đám khất cái thấy đồng bạn bị chết thảm thiết đầu còn thời gian để mà quản chuyện khác. Bọn chúng hốt hã chạy ra ngoài hẻm nhỏ để lại Vân Cung cùng hai đứa trẻ.

Vân Cung biết chuyện này đã thanh toán xong, bây giờ hấn đang nghĩ làm thế nào để mang boss phản diện về a.

Hình như trong truyện hấn có viết thế này.

Vân Cung cao ngạo mà lạnh lùng, hấn giương đôi mắt bén nhọn tràn đầy lãnh huyết nhìn xuống đứa nhỏ khất cái. ‘Người muốn đâm đạp người khác dưới chân hay nguyện ý để người khác đâm đạp người’ môi mỏng khẽ nhếch, Vân Cung vẫn vẽ đôi công tay trên cổ tay mình, dường như hấn không để ý đến mọi chuyện đang diễn ra xung quanh.

Đứa nhỏ khất cái không chút do dự quỳ xuống, nó không để ý đến bàn tay của mình bẩn hay không nắm chặt góc áo thiếu niên, cắn chặt răng nói: ‘Ta muốn bọn họ phải hối hận... ta phải trở nên cường đại.’ trong lời nói của đứa nhỏ chưa quá mười tuổi này dường như còn kèm theo một cổ hơi thở hận thù, bạo ngược. – trích Nghịch tập đế vương chi đồ-

Cung tiểu đại thần trong lòng thầm nuốt nước bọt. Cái kịch bản mà hấn viết ra hình như có chút không phù hợp với trẻ em nhỏ đi.

Hấn cố tình trưng ra biểu cảm lạnh lùng, đôi tử mâu lạnh lẽo liếc nhìn đứa nhỏ đang bán ngồi dưới đất, môi mỏng vừa nhếch: ‘Người có...’

‘Ân nhân... làm ơn hãy thu nhận ta’ chưa để hấn nói xong Nghiêm Tu đã nhanh như chớp quỳ xuống dưới chân Vân Cung.

(‘owo’) Hình như có gì đó sai sai nha ???

Hấn còn chưa nói gì mà !!!

Cố gắng khống chế biểu tình gần như vụn vụn, Vân Cung vẫn giả bộ cao lãnh (Cao ngạo+ Lạnh lùng) đáp: ‘Người xứng đáng?’

Nghiêm Tu chớp lấy thời cơ, nó cố gắng nói thật nhanh dường như đang sợ Vân Cung đổi ý mà không thu nhận nó: ‘Ta muốn trả thù... muốn cho đám người kia phải hối hận...’ rồi đoạn nó lại rụt rè nói tiếp: ‘Còn nữa... ta còn biết nấu cơm, lau nhà... việc gì cũng biết... làm ơn thu nhận ta’ (Thôi xong Thế nô công)

Cung tiểu đại thần hải lòng gật đầu, mặc dù quá trình hình như có đôi chút khác với nguyên tác tuy nhiên kết quả là khiến Nghiêm Tu muốn đâm nát thế giới là không sai.

[Hệ thống: Kí chủ mang theo thăng nhóc đang bất tỉnh đằng kia luôn], không hiểu hệ thống nhà hấn muốn làm gì nhưng Vân Cung lại không hề phản đối.

Hấn lạnh (xuẩn) lùng (manh) cười, phát tay một cái Nghiêm Tu cùng với đứa nhỏ đang bất tỉnh đằng kia liền lao vào trong vòng tay hấn, ngự Hấp Huyết kiếm một đường vui vẻ bay về.

Nghiêm Tu trong lòng nó thật rối rắm, người kia như vậy cường lại chịu thu nhận nó. Nhất định nó sẽ không phụ lòng người nọ. An an, ổn ổn im lặng ngồi trong lòng Vân Cung bay về Nguyệt Minh các.

Suốt dọc đường đi, Nghiêm Tu không ngừng nhìn nghiêng ngó dọc. Nơi đây thật đẹp có thật nhiều linh thú cùng linh thảo mà nó chưa hề nhìn thấy.

Về đến Nguyệt Minh các, Vân Cung an bài hai đứa nhỏ ở gian nhà kế bên rất gần gian phòng của hắn. Nhìn hai đứa nhỏ dơ bẩn hề hề, Vân Cung không chịu nổi bất giác nhăn mày.

Nghiêm Tu: QAQ

Vân Cung vào gian phòng của hắn lục ra hai bộ đồ một đen một đỏ mà lúc trước Vân Y giao cho, hắn đưa đến tay Nghiêm Tu ý bảo nó đi tắm. Còn đứa còn lại hiện đang bất tỉnh...

Vân Cung lần nữa mang bộ mặt than diện vô biểu tình đem quần áo vào thay cho nó. Ai bảo hắn là người tốt cơ chứ... ㄟ (ˊ ˋ) ㄟ

Cởi lớp áo ngoài cùng chuẩn bị đến lớp áo trong tầm mắt của Vân Cung dần trở nên lạnh lẽo. Màng da trắng in đầy những vết đen nhỏ bé tựa như những cái chân nhện bao quanh phần da trên lồng ngực đứa nhỏ. Theo kinh nghiệm viết chuyện lâu năm hắn biết đứa nhỏ này bị hạ cổ. Mấu cổ chắc chắn nằm trên người hạ độc nó.

Dùng khăn mềm lau sạch thân trên của đứa nhỏ, Vân Cung có ý tốt chuẩn bị giúp đứa nhỏ lau sạch phần dưới. Ngón tay vừa mới mò đến lưng quần, bỗng đứa nhỏ trên giường bật nhanh dậy đá thật mạnh vào người Vân Cung.

Nhẹ nhàng trách đi một cú kia “Sắc lang” Vân Cung không ngừng thở ra. Cú này xem nữa đem tiểu huynh đệ của hắn đi luôn a... (͡° ͜°)

“Ngươi là ai...” đứa nhỏ mang khuôn mặt âm trầm đề phòng thanh âm non nớt đứt quãng nói.

Vân Cung không đề ý đến chuyện ám muội mới xảy ra trước đó, hắn ngay thẳng chính trực mặt không đổi sắc nói: “Ta chính là...” chữ “ân nhân” còn chưa nói xong, lời nói của hắn lại bị một đạo thanh âm non nớt khác đánh gãy.

“A Sâm... ngươi rốt cục đã tỉnh rồi...” tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài vận hồng y đứng trước cửa vui mừng khi thấy huynh đệ của nó đã tỉnh.

F***!! Làm ơn để tiểu sinh nói hết câu có được không. (* ˊ ˋ m ˊ ˋ)

Nghiêm Tu đứng trước mặt huynh đệ của nó nghiêm trang đáp: “Đây chính là ân nhân... cũng chính là sư phụ của chúng ta sau này”, đứa nhỏ nghe Nghiêm Tu nói xong cũng lập tức cúi đầu xuống, biểu tình của nó tuy lạnh lùng nhưng chung quy trong đó vẫn còn một chút cầu xin: “Bạch Hàn Sâm xin kính lạy sư phụ...”

Vân Cung đầu sao cũng đã thu boss phản diện làm đệ tử, bây giờ thu thêm một đứa nhỏ thì có sao. Hắn rộng rãi nói: “Ngươi đứng...”

Hình như ta cảm thấy có gì đó sai sai...

A Sâm... Bạch Hàn Sâm... Vân Cung cảm thấy cả người hắn như vừa mới rớt vào hầm băng...

Nam chính Bạch Hàn Sâm vậy mà lại xuất hiện ở đây? (ˊ ˋ □) ˊ ˋ ㄣ ㄣ ㄣ

Lại còn báỉ hắn làm sư phụ nữa mới ghê!

Nhìn đứa nhỏ vẫn còn đang quỳ dưới đất Vân Cung cảm thấy thật đau trứng. Cái lạy này hắn nhận không nổi.

Nhưng chung quy lời hắn lỡ nói ra khó có thể thu lại được, hắn đành cong khóe miệng cứng nhắc nói: “Ngươi đứng lên đi...” Vân Cung có cảm giác nếu nam chính vẫn còn quỳ thì bản thân sẽ tổn thọ mà chết sớm mất. An bài hai đứa nhỏ xong xuôi, Vân Cung thoát cái đã biến mất (Tác giả: anh chạy trốn nhanh quá) không một chút bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Rừng biến dị thú phía sau Thanh Tông môn được mệnh danh là nơi linh khí tràn đầy, là cấm địa của toàn môn. Nơi đây được ví như chốn bồng lai tiên cảnh linh thảo trân quý có vô số thu hút biết bao linh thú cấp cao ngự trị. Tuy nhiên, không phải ai muốn vào là vào bởi bọn họ còn e ngại đám yêu thú trong này a. Con yếu nhất chắc cũng nằm trong linh thú ngũ giai...

Tuy nhiên, ở nơi nguy hiểm như vậy lại phá lệ có một bạch y nam tử xuất hiện. Người nọ lạnh lùng tuấn dật, mỗi cái nhấc tay nhấc chân lại không nhận được có vài tia tiên khí vây quanh. Chung quy, nam tử tuấn mỹ như vậy lại có hành động không mấy là bình thường.

“Hệ thống... hệ thống mày mau ra đây”

[Ting... ting ký chủ thỉnh bình tĩnh]- Hệ thống một tay vừa cầm quạt vừa nói.

“Mày còn kêu tao bình tĩnh cái rắm” hần không nhịn được nói tục.

[Có chuyện gì mà ký chủ lại gọi boss hệ thống]-Hệ thống bật chế độ ngạo kiều.

“Mày còn hỏi ngược lại tao” con hệ thống nhà hần không biết là bị ngu thật hay giả ngu nữa đây. Cố kiềm nén cảm xúc Vân Cung nói: “Mày rõ ràng biết đứa nhỏ kia là Bạch Hàn Sâm... Có sao lại kêu tao mang về”.

Trong nguyên tác hần chỉ có viết Vân Cung là sư phụ của boss Nghiêm Tu mà thôi. Vậy mà bây giờ lại lòi ra thêm một cái nữa Bạch Hàn Sâm.

[Bình tĩnh... hệ thống của chúng ta là hệ thống dành riêng cho boss phần diện biến cường đả đảo nam chính...]

“Ồ.. thì sao”

[Mà bây giờ kịch tình tuy đã có chút khác nhưng không sao...]- Hệ thống mặt hiền từ (tà ác) giải thích.

Vân Cung mặt không đổi sắc hỏi “Ý của mày là...” $\Sigma(\circ \Delta \circ |||)$

[Đúng vậy... Không gì có thể bằng tư vị bị người thân thiết phản bội].

[Nhiệm vụ của ký chủ lúc này chính là nuôi dưỡng nam chính thật tốt, sau này tìm cơ hội..] rồi nó minh họa bằng một động tác kéo tay qua cổ.

Nếu mà Vân Cung không hiểu hành động của hệ thống ám chỉ thì hần đích thực là người ngu.

Cung tiểu đại thần bây giờ nói không có cảm giác tội lỗi mới là lạ. Dẫu sao Bạch Hàn Sâm cũng chính là đứa con ruột mà hần tạo ra a...

Đánh gãy suy nghĩ của Vân Cung, hệ thống sắc mùi tiền nói [Lần trước ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ đây là phần thưởng của ngươi: 5000 tinh tệ; nước tăng lực x2].

Vừa nghe hệ thống nói Vân Cung liền quăng suy nghĩ rồi rắm đây tội lỗi ra sau đầu. Hần vội đếm ngón tay Thánh linh quả cần 500000 tinh tệ mới tới tay, lại nhìn không được xem điểm tích lũy của mình mà thờ dài.

Con đường trở thành người bình thường của hần sao quá xa xôi... QAQ

Quay về Nguyệt Minh các, hai đứa nhỏ đang chờ hần ở nhà chính. Nghiêm Tu thì khỏi cần phải bàn hồng y đỏ rực, tuy chỉ là một đứa nhỏ nhưng đã bắt đầu có phong thái yêu mị. Trong nguyên tác hần chính là đại ma đầu khiến người khác vừa yêu vừa hận. Yêu về đẹp mị hoặc trời sinh của hần, hận bản tính khát máu vô độ.

Đối lập hoàn toàn với Nghiêm Tu chính là nam chính Bạch Hàn Sâm, hắc y sạch sẽ gương mặt lạnh lùng không vương bụi trần. Về đến nhà Vân Cung cảm thấy hai đồ đệ nhà hần thật quá nổi bật, nhất định chiều mù mắt chó người khác.

Nghiêm Tu vừa mới thấy sư phụ về thì cũng lạch bà lạch bạch chạy đến, Bạch Hàn Sâm cũng thả chậm cước bộ đi về phía hần. Vuốt vuốt đầu đại đồ đệ Nghiêm Tu, Vân Cung thỏa mãn gật đầu.

Aaaa! Manh chết hần rồi!!! $\geq \Delta \leq$

Lại vương móng heo qua bên nhị đồ đệ Bạch Hàn Sâm, lại bị đứa nhỏ nhất thanh nhị sở*(Hiểu biết rõ ràng) tránh được. Oa! Nhị đồ đệ thật không đáng yêu... QAQ

Sau một loạt hành vi ăn đậu hũ bắt thành, Cung tiểu đại thần hắng giọng cố lấy lại tôn nghiêm: “Từ bây giờ hai ngươi là đồ đệ của ta... Thân phận của các ngươi sẽ không có gì chối cãi... nếu ai dám làm gì các ngươi cứ nói trực tiếp với vi sư...”. Dường như cảm giác còn thiếu thiếu gì đó Vân Cung lại nói: “Nhớ kỹ không được làm mất mặt vi sư... không được để người khác bắt nạt các ngươi...Ấn.. trừ khi các ngươi muốn bắt nạt người khác...” vậy hần là đủ rồi đi.

Nghiêm Tu ngồi dựa người vào Bạch Hàn Sâm chống má, từ ngày nó và A Sâm được sư phụ nhận đã qua năm ngày rồi. Sư phụ nói bọn nó còn hơi nhỏ, chờ lớn một chút nữa thì sẽ dạy tu luyện cho bọn nó.

Mặc dù cuộc sống bây giờ rất thoải mái không còn lo kiếm ăn như lúc trước nhưng mà ngày nào cũng ăn linh thảo rồi lại ngủ, dù không muốn nhưng nó lại béo thêm một tảng da rồi a.

“Đến giờ ăn rồi...” vừa nghe Vân Cung nói đến ăn com mặt Nghiêm Tu đã đen như đất nòi, Bạch Hàn Sâm thì chỉ nhẹ nhặn mày. Com sư phụ làm toàn bộ đều là linh thảo, linh vật cao cấp chỉ có đều tài nấu ăn của sư phụ thì hơi có vấn đề...

Nghiêm Tu: QAQ

Bạch Hàn Sâm: Im lặng...

Vân Cung đen mặt mấy chú làm ơn đừng có thể hiện rõ ra bên ngoài như vậy được không. Thân làm một ông chú gần ba mươi mà người yêu vẫn là tay phải như hán thì mì gói chính là chiến hữu không thể thiếu. Nấu mì đã là một nghệ thuật, ngay cả việc nấu mì gói với trứng hán còn phải học dài dài.

Nghiêm Tu (rút rè): Sư phụ... sau này cơm cứ để cho ta làm... ta có thể từ từ học! ￣￣ (￣_￣) ￣￣

Thế là dưới sự nài nỉ của đại đồ đệ Vân Cung đành thỏa hiệp sẽ không vào bếp nữa. (Thôi xong... con đường sùng thần không lối về)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Vân Cung đang an tĩnh ngồi trên sập đọc sách, bên cạnh là hai đồ đệ của hán. Hôm nay, hán đang chuẩn bị dạy cho hai đồ đệ bước đầu tiên của tu tiên. Ngón tay của hán lướt nhẹ qua từng trang sách, miệng thỉnh thoảng lại nói: “Nghiêm Tu cảm nhận linh khí xung quanh người rồi chuyển hóa nó... Hàn Sâm...” ân tư chất không tồi.

Một nén hương... hai nén hương... “Sư phụ ta thành công rồi.” Nghiêm Tu đứng bật dậy, người nhể nhể mồ hôi thờ hồng hộc. Phía sau nó Bạch Hàn Sâm đang dẫn ôn định linh khí trong người rồi cũng đứng dậy. Sư phụ thật không có tình người, bắt nó cùng A Sâm đội xô nước đứng chừng hơn hai nén hương đến khi nào vận khí được thì thôi. QAQ

[Ting... ting Ký chủ, thăng nhóc Bạch Hàn Sâm cùng Nghiêm Tu kia chính là linh căn thượng giai hiếm gặp]- Hệ thống

Vân Cung ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại vui đến cảm cũng muốn hát lên trời, nhìn đi đây là đồ đệ của hán đó. (≥ω≤)

Thông thường người bình thường cũng phải trải qua ba ngày là ít, ai đòi như hai đứa nó mới khai dẫn linh khí vào kinh mạch mà chỉ mất có hơn hai nén hương. Đúng là thiên tư nam chính, nam phản diện có khác....

[Ký chủ ta cảm thấy trong người Nghiêm Tu có một cỗ hắc ám bạo động]- Hệ thống nghiêm mặt đánh giá. Nó còn phải canh chừng ba người này để tránh có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Nếu ký chủ ngu ngốc nhà nó mà có mệnh hệ gì thì chẳng phải nó sẽ trở thành một hệ thống vô chủ sao... QAQ

“Được rồi... hôm nay kết thúc...” vừa nghe sư phụ nói xong, Nghiêm Tu như được đặc xá ngồi bệch xuống đất thở dốc. Nó cảm thấy trong người thật nặng nề giống như có một luồng khí đang bạo động. Vân Cung nhìn trạng thái của đại đệ tử, neho mắt nói: “Nghiêm Tu.. đi theo ta”

“Hệ thống tao phải làm sao” Vân Cung trong lòng gọi hệ thống.

[Cho thăng nhóc nằm xuống, ký chủ vận linh khí lên đầu ngón tay điểm lên huyệt vị xung quanh đan điền của nó, nhớ kỹ tốc độ phải nhanh một chút]

Vân Cung nghe theo lời của hệ thống, vận linh khí lên đầu ngón tay bắt đầu chuyển động. Theo tốc độ mắt thường khó có thể thấy một chút, hán bắt đầu đã thông kinh mạch cho Nghiêm Tu. “Phụt...” đũa nhỏ phun ra một ngụm máu đen rồi gục xuống.

“Hệ thống... không phải là chết rồi chứ...” Vân Cung sợ hãi than

[Đừng lo, nó chỉ bất tỉnh nhân sự thôi]- Hệ thống nhìn Vân Cung với đôi mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Chuyện Nghiêm Tu tỉnh dậy cũng là chuyện của hai ngày sau.

Hai ngày nay Nghiêm Tu bất tỉnh sư phụ lại thường ở bên “săn sóc”, Bạch Hàn Sâm chung quy cũng tự mình tập luyện kiếm luôn cương vị đầu bếp thay thế ở đây.

Bạch Hàn Sâm bé nhỏ gương mặt đỏ hồng do vừa mới tập luyện xong. Sắp đến giờ cơm rồi, nó còn phải làm cho sư phụ ăn a. Dùng cánh tay phấn nộn lau đi vệt mồ hôi trên trán, nó bắt đầu thôi lửa nấu cơm. Tuy nhiên, hiện thực lại quá tàn khốc mỗi ngày việc cơm nước đều do Nghiêm Tu làm, bây giờ không có bé ở đây nó vẫn là có một chút khó khăn a.

Vân Cung mỗi hai ngày nay cuối cùng cũng tạm áp chế ma khí bạo động trên người Nghiêm Tu, hán chợt nhớ ra là mình còn có một cái đồ đệ nữa a. Thế là hán ngự kiếm bay vòng vòng trên biệt viện tìm kiếm bóng dáng nam chính.

Cùng lúc đó một màn tiểu nam chính nhỏ bé nấu cơm, gánh nước đập vào mắt khiến hán cảm động không thôi. Tiểu nam chính vậy mà trở thành một cô con dâu ngoan vì hán. ￣_￣

Ngồi quạt lửa canh nồi cơm, khói đen bám vào vạt áo và cả khuôn mặt khiến Bạch Hàn Sâm đen thui nhếch nhác không khác gì khất cái. Vân Cung bắt động thanh sắc đứng sau lưng nó, đôi mắt sắc lạnh khiến Bạch Hàn Sâm sợ hãi không thôi. Nó run rẩy kêu nhỏ: “Sư.. phụ”, Vân Cung không hiểu tại

sao thân hình nam chính run rẩy lại còn đỏ mồ hôi.

Hắn là do trời nóng đi! Lại nhìn khuôn mặt đen đúa của nam chính biểu tình của hắn thoáng nhu hòa. Tìm khắp người không có lấy một cái khăn hắn đành ngồi xổm xuống, vương ống tay áo ra.

Bạch Hàn Sâm gồng cứng người, sự phụ là muốn làm gì tại sao lại ngồi gần nó như vậy, không phải là chương mất nó đấy chứ. Nó chưa làm gì sai mà...
QAQ

Bạch Hàn Sâm vội nhắm đôi kim mâu lại nhưng đáp lại nó chính là từng xúc cảm nhẹ nhàng trên khuôn mặt. Sự... phụ lại không sợ mặt nó bản thể mà lại dùng tay áo chùi mặt cho nó.

Lau chùi sạch sẽ mặt cho nam chính, Vân Cung bình tĩnh đứng lên. Kỳ thực hắn đi tìm nam chính là có mục đích, Nghiêm Tu trong nguyên tác hắn với đứa nhỏ đó là sư đồ nên toàn bộ võ công hắn đều truyền dạy lại cho nó. Còn Bạch Hàn Sâm nguyên phối là nam chính hắn không biết phải dạy gì cho đứa nhỏ này, tất cả võ công của nó đều là bàn tay vàng mà hắn tạo ra sau này sẽ xuất hiện.

Mồ trong ống tay áo ra một cuộn bí tịch võ công nhìn có vẻ hơi cũ nát thậm chí có điểm ố vàng, Vân Cung lạnh lùng quảng cho nam chính: “Cái này ta tùy tiện nhặt được... thân thể ngươi tu luyện nó cũng là không sai”. Nếu như có người nhận không lầm thì đó chính là Huyết Linh pháp bảo, bí tịch gia truyền của Bạch gia hai trăm năm trước đã thất lạc. Cũng chính cái pháp bảo này mà “Vân Cung” tu luyện tẩu quả nhập ma.

Ta chỉ làm được như vậy thôi phần còn lại của ngươi, rồi hắn phát tay áo tiêu sái rời đi.

Bạch Hàn Sâm nhìn lại pháp bảo cũ nát trong tay cùng ống tay áo đã đen của đối phương, trong đôi mắt của nó chốc lát lại tràn ngập cảm xúc không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Bạch Hàn Sâm dùng tiểu đoản đao rạch một đường trên ngón tay cái, giọt máu đỏ rực như chuỗi châu đứt đoạn rơi xuống không ngừng bị cuốn bí tịch kia hút lấy. Đại khái sau khi hấp thụ đủ máu rồi cuốn bí tịch đó không ngừng phát ra kim sắc. Ánh sáng của nó rực rỡ tựa ánh mặt trời có thể thiêu đốt vạn vật, nhưng lại đối với Bạch Hàn Sâm nhu hòa dị thường. Nhận chủ thành công- trích Nghịch tập đề vương chỉ đề-

[Ngươi làm vậy liệu có đúng không?]- Hệ thống nhìn ký chủ nhà nó đầy nghi hoặc.

Vân Cung cũng không cảm thấy hành động của mình có gì là không đúng, hắn cười trả lời: “Ta tự biết có chừng mực”

Hệ thống im lặng không trả lời, nó cảm thấy suy nghĩ của con người thật là phức tạp nó không tài nào hiểu nổi nữa.

Vân Cung vừa đi trên đường bất chợt hắn dừng lại giơ ống tay áo lên cao, hắn lại đen mặt. Nhất định sau này đi đâu cũng phải mang khăn tay đó là điều mà hắn tổng kết được.

Nghiêm Tu sau khi áp chế được ma khí đã thông kinh mạch, tốc độ tu luyện của nó lại tăng lên rất nhiều. Bạch Hàn Sâm cũng không ngoại lệ tốc độ cũng không thua kém gì bé, còn nguyên nhân thì... tự hiểu đi $\sim(\Delta)\sim$

Vân Cung cảm thấy trời hôm nay thật đẹp, rất thích hợp để hắn nghỉ ngơi a (Lười biếng thì có). Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm vẫn như cũ ở bên cạnh hắn.

“Cung sư đệ...” từ xa Vân Cung đã thấy bóng dáng của chương môn sư huynh Vân Lam đang đi đến. Y vẫn như vậy vẫn khuôn mặt (già) lạnh lùng, lam bào đơn giản tay cầm chiết phiến ve vẩy.

Vân Lam không chút khách khí ngồi xuống, hắn tự tay rót cho mình một chung trà động tác nhanh nhẹn linh động như mây bay nước chảy. Vân Lam vừa dùng trà vừa nhìn sư đệ của mình đầy tiểu ý, hắn nói: “Sư đệ ngươi quả thật rất nhàn nhả a”

Vân Cung cũng không có phản bác, kỳ thực mọi chuyện mà sư huynh nói đều không có sai. Từ ngày có hai cái tiểu đồ đệ hắn xác thực thoải mái hơn rất nhiều, người ngoài nhìn vô thì tưởng hắn phải nuôi hai cái đứa nhỏ. Nhưng thực chất ai chăm sóc ai là chuyện còn chưa biết được. (Anh quá vô sỉ)

Vân Lam quan sát nét mặt của Vân Cung thấy hắn thoải mái, gương mặt hồng hào trong lòng không khỏi thề nhất định chuyện lần này phải giao cho Vân Cung.

Bên kia Vân Cung vẫn còn đang hưởng thụ sự hầu hạ của Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm, hắn lại không hề biết là bản thân mình lại bị chương môn sư huynh xem thành cái bia mà ngắm.

Vốn dĩ Vân Lam đến đây là có mục đích, mấy ngày nay sự tình trong môn quả thực rất nhiều hắn giải quyết thôi là đã mệt muốn chết. Bây giờ lại lòi ra

thêm một cái phiền toái không nhỏ hẳn làm sao có thời gian mà giải quyết kịp. Thế là Vân Lam rất không có chí khí mà quăng củ khoai lang bỏng này lên tay đệ đệ nhà mình.

Hắn không ngại da mặt mình dày, chỉ lại sợ nó quá mỏng. Vân Lam vừa ngồi phe phẩy chiết phiến vừa than: “Nào như ta mấy ngày nay vừa phải lo sự việc trong nội môn lại phải lo thêm của tam đại môn phái... bla..bla”. Nếu không bàn đến nội dung của cuộc nói chuyện, thì phải thừa nhận rằng bộ dáng Vân Lam cao ngạo hết như một ông hoàng.

Vân Cung đen mặt bởi trình độ vô si của sư huynh nhà mình. Có ai như hắn đi nhờ người ta giúp đỡ mà biểu cảm lại như thể nói chuyện với ta là phúc của người ngoài Vân Lam hẳn đâu.

Tại sao lúc trước hắn lại sáng tác ra một nhân vật như vậy chứ ??? why...why... ☹ (□ ☹)

Không thể chịu nổi Vân Lam đang ngồi ngoài kia lải nhải. Vân Cung bưng chén trà lên môi thổi nhưng lại không uống “Huynh đến đây không phải là có chuyện muốn nhờ vả đệ sao”

Thấy sư đệ nhà mình nói thẳng, Vân Lam cũng thôi không vòng vo nữa. Nhân tình của hắn thoáng nghiêm nghị cả lên: “Chắc hẳn đệ cũng nghe tin về Cửu Châu mấy ngày nay rồi chứ”.

Vân Cung đầu sao cũng là sư thúc của Thanh Tông môn, nhiên nhiên hắn cũng có nghe được vài ba cái đồ đệ nói chuyện. Cửu Châu mấy ngày nay rất hỗn loạn nghe đâu có vài cái ma tu lảng vảng ở gần kinh thành, hẳn là giết không ít người rồi đi.

“Thế nên...”

“Đúng vậy... ta muốn nhờ đệ đi do thám sẵn tiện xem nếu đám ma tu đó có ý đồ thì giải quyết luôn”

“Không làm.” Vân Cung thẳng thắn cự tuyệt.

Vân Lam nhìn sắc mặt hắn, miệng cong lên một độ cong hoàn hảo không chút keo kiệt nói: “500000 lượng”

Vừa nghe đến tiền Vân Cung hai mắt liền tỏa sáng, nhưng hắn còn biết giữ ý tứ phát tay ngụ ý Bạch Hàn Sâm lên lấy tiền trước, rồi bình tĩnh nói: “Thành giao” (Thích muốn chết mà còn làm bộ)

Vân Lam nhìn bộ dạng không chút tiền đồ của Vân Cung, trong lòng không khỏi cười thầm sư đệ nhà hắn quả thật rất dễ dụ. Sự việc đã thành Vân Lam không còn lý do gì ở đây nữa hắn đành ngự kiếm bay về chánh điện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Khụ..khụ... thu dọn hành trang đi lát nữa chúng ta khởi hành” Vân Cung giả bộ ho khan vài cái.

Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm đã ở chung với Vân Cung khá lâu, tụi nó cũng không lạ gì cái bộ dáng ham tiền lại ngốc nghếch của sư phụ. (Thôi xong phản hết rồi !!!)

Ngồi trên xe ngựa xuống đến chân núi, Vân Cung mới cảm nhận được cái gì mới là đau khổ. Thân là người hiện đại chính thống hắn tỏ vẻ bản thân chưa bao giờ ngồi lên cái xe ngựa cứ đi một đoạn lại xóc nảy một đoạn như vậy đâu. ㄟ (ˊ ▽ ˋ) ㄟ

Eo hắn bây giờ vừa mỏi lại vừa đau. QAQ

Biết vậy hồi nãy dùng khinh công có phải hơn rồi, nhưng nhìn lại hai cái tiểu gia hỏa do một môi mà ngủ ngon lành, hẳn lại không khỏi cười khổ. Ra đây là tư vị của những người có con nhỏ.

Vân Cung không khỏi nỡ bỏ hắn hiện sấm vai phụ thân của hai đứa nhỏ nghịch ngợm. Ân! Tư vị thật không tệ. ㄟ~ㄟ

Đi suốt hơn nửa ngày đường cuối cùng xa phu cũng đến được thành Cửu Châu. Dừng xe trước quán trọ Văn Lai theo lời Vân Lam căn dặn, Vân Cung kéo Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm còn đang ngái ngủ dậy.

Nhìn đèn lồng treo khắp thành Cửu Châu Vân Cung không khỏi cảm thán không khí nơi đây thật náo nhiệt. Thu hồi tầm mắt hắn đưa mắt về phía nhà trọ Văn Lai, phía trước cũng có thật nhiều cỗ xe ngựa đỗ ở đây. Vân Cung cau môi hẳn là người của tam đại môn phái đều cũng đến đây.

Bỗng một đám đông ồn ào đang đi ở phía trước thu hút tầm mắt của hắn. Nữ nhân y phục xa hoa, rực rỡ. Mỗi nàng đỏ mọng đầy đặn khiến bao người phải si mê, đầu mang một cây trâm lớn hình măng xà nhưng lại không chút dung tục. Vân Cung nhìn dáng vẻ nàng ta khê cau mày, nữ nhân này đẹp thì có

đẹp nhưng chỉ có điều, người này quá mức kiêu ngạo không coi ai ra gì.

Giữa chốn đông người mà nàng ta lại bắt một nam nhân quỳ xuống. “Bổn cô nương kêu người quỳ xuống... người còn không quỳ” mỗi anh đào đỏ mộng hé mở những lời nói trái ngược với bề ngoài xinh đẹp.

Vân Cung trong lòng âm thầm bật ngón giữa, muội tử này nếu mà ở hiện đại chắc chắn bị người ta đánh không còn một móng. Thôi, chuyện của người ta hẳn cũng không quan, Vân Cung đành quay người rời đi.

Dường như nữ nhân kia cũng thoáng cảm thấy ánh mắt của Vân Cung, nàng kiêu ngạo hất cằm: “Xú nam nhân... mau đứng lại cho ta”

Nhưng “Xú nam nhân” trong miệng mà nàng nói dường như lại không để ý đến mà vẫn bước đi. Chu Thanh Loan trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức, từ nhỏ đến lớn nàng đều được sự phụ cùng sự huynh phủng trong lòng bàn tay mà lớn lên. Đâu có ai dám coi thường hay trái lời nàng.

Chu Thanh Loan lần nữa tức giận kêu lên: “Nam nhân chết tiệt... mau đứng lại cho ta”

Người ở xung quanh Vân Lai điểm đều là người trong giang hồ, tất nhiên cũng rất thích hóng chuyện thiên hạ. Bây giờ có kịch hay để xem bọn họ nào có thể bỏ qua a. Ngẫu nhiên, trong khách điểm lại vang lên vài cái tiếng cười nho nhỏ, thậm chí có người khoa trương hơn cười lên thật lớn không chừa cho Chu Thanh Loan một chút mặt mũi nào.

Hành động “Vô tình” này của Vân Cung xác thực chính là vũ nhục nàng. Chu Thanh Loan tức giận vung trường tiên đeo bên hông ra nhắm ngay hướng đi của Vân Cung mà vút. Trường tiên lao nhanh như gió trong một khắc ai cũng ngỡ nam nhân xấu số dám coi thường Chu đại tiểu thư chắc chắn sẽ chết.

Vân Cung đầu phải là không chú ý đến sự tình đằng sau lưng hẳn, lời của nữ nhân kia hẳn xác thực là có nghe. Nhưng ông đây vốn dĩ không muốn tiếp lời tui bây giờ được à. ㄟㄎ ㄟㄎ ㄟㄎ

Nhìn tốc độ của trường tiên đang bay người có vẻ đều nhận ra rằng Chu đại tiểu thư ra tay thật thâm độc, thế mà lại xuất ra bảy thành công lực. Đùng là thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng nên đắc tội nữ nhân.

Lòng dạ đàn bà a !!!

Nhanh như cắt trường tiên chưa kịp vỗ xuống người Vân Cung, hẳn đã quay nhanh lại dùng đầu ngón tay nắm chặt đầu đinh bóp mạnh. Thoáng chốc toàn bộ trường tiên hóa thành nhuyễn bột phần.

“Đoạn cốt tiên... của ta...” Chu Thanh Loan đau lòng hô.

Toàn trường một mảnh im lặng. Nam nhân kia cư nhiên là cao thủ a.

_____@_____

Tiểu kịch trường:

+Chu Thanh Loan (đau lòng) hô: Đoạn cốt tiên yêu dấu của ta... Hức..hức

+Toàn trường: Im lặng... im lặng

+Nghiêm Tu (hai mắt tỏa sáng): sư phụ thật soái a... chảy nước miếng

+Bạch Hàn Sâm (lạnh lùng): Sư phụ.. thật đẹp

+Vân Cung: Hình như có gì đó sai sai..... Thôi kệ đi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tất cả những người có mặt ở đây hôm nay đều là cao thủ do tam đại môn phái điều đến. Tất nhiên, Chu Thanh Loan cũng không ngoại lệ.

Về thiên phú mặc dù không nói là tuyệt hảo, nhưng thực lực của nàng ta cùng Huyền Thanh môn chống đỡ, ở nơi này tuyệt không có ai dám chống lại nàng. Dựa vào đó, Chu Thanh Loan này liền coi trời bằng vung hay ra tay sinh sự với người khác.

Vậy mà bây giờ, cư nhiên một nam nhân “Bình thường” lại có thể dễ dàng chống lại Chu đại tiểu thư hoàn hảo không một chút sứt mẻ gì.

Tầm mắt của mọi người bây giờ tất cả lại đổ dồn về phía Vân Cung. Họ muốn xem người khiến Chu Thanh Loan thất bại là ai a ?

“A” trong tửu lâu có người không nhìn được hô lên một tiếng. Người này trưởng lên thật là đẹp a. Thậm chí Chu Thanh Loan so với nam nhân này quả thật là kém hơn.

Chu Thanh Loan bây giờ cảm thấy vô cùng nhục nhã. Tức giận cùng cảm giác thất bại khiến nàng ta mất đi lý trí rút kiếm của một nhân sĩ đứng gần đó lao về phía Vân Cung.

“Loan nhi dừng lại” tiếng quát to mang theo mấy phần công lực của tu sĩ Kim Đan làm thức tỉnh thần trí mấy người ở đây. Từ xa, mọi người đã nhìn thấy một lam bào nam tử uy nghiêm đang đạp gió mà đến. Từ khoảng cách xa như vậy mà đã truyền âm thậm chí còn thật rõ ràng. Nam tử này nhất định không đơn giản!

Lam y công tử đứng trước mặt Vân Cung ôm quyền nói: “Tại hạ tên Chu Sinh Liên của Huyền Thanh môn... hiện muội còn nhỏ chưa hiểu chuyện, xin các hạ rộng lượng tha thứ”.

Vân Cung lúc này quả thực là có động sát khí, nhưng đại ca của người ta cũng đã xin lỗi rồi hẳn cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Híp híp đôi mắt phượng lại, thôi bỏ đi. Hẳn cũng không muốn chọc phiền toái: “cáo từ” rồi kéo hai đứa nhỏ rời đi.

Chu Thanh Loan uất ức vô cùng nàng còn tưởng đại ca đến là thay nàng đòi lại công đạo nào ngờ, đại ca lại cúi đầu trước tên nam nhân chết tiết đó xin lỗi. Chu Sinh Liên liếc nhìn muội muội còn đang âm ức, quát: “Muội đừng có hồ nháo nữa được không... ngay cả Thanh Tông môn cũng nháo tới”

Chu Thanh Loan cái hiểu cái không: “Huynh nói cái người kia...”, Chu Sinh Liên nhìn bộ dáng mờ mịt không hiểu chuyện của muội muội, hẳn cũng cảm thấy bản thân mình trước kia đã quá nuông chiều nàng rồi: “Muội thấy ở trong tam đại môn phái... thực lực cao như vậy mà trên người còn đeo mấy cái vòng ngoài hẳn thì còn a”.

Tiếng nói của hắn không lớn cũng không nhỏ, nhưng người ở đây đều là người học võ tất cả đều nghe rõ không sót một mống. Nguyên lai “Mỹ nhân” cao lãnh hồi này là Vân Cung sư thúc ở Thanh Tông môn.

Danh tiếng của vị sư thúc ở Thanh Tông môn này đích xác không nhỏ.

Bọn hắn quả thật ngu mà, ở trong tam đại môn phái ai mà dám đụng hàng với cái “Stylist” khác thường của hắn cơ chứ. Quan trọng hơn người này là một cái xà tinh bệnh đó nha... Là xà tinh bệnh đó!!!

Những người hồi này đối với “Mỹ nhân” sinh ra sắc tâm cũng ôm trái tim nhỏ run lấy bầy. Họ còn chưa có muốn chết đâu. QAQ

Chu Thanh Loan cảm thấy hàn ý từ trong người lan ra khắp toàn thân, nàng tuy kiêu ngạo nhưng không có ngu. Đó là một cái người điên thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, hồi này nếu không có đại ca ngăn cản nói không chừng kẻ phái vui thấy dưới thanh kiếm đó chính là nàng đi.

Hai huynh muội im lặng không nói một lời nào quay về khách điểm.

Thế là sự việc ngày hôm đó liền khép lại, duy chỉ mỗi người là mang một tâm trạng khác nhau.

Vân Cung bây giờ đang ở cùng đồ đệ vui vẻ nào có biết hình tượng của hắn đang tụt xuống thảm hại dần trở nên đáng sợ, lãnh huyết trong mắt mọi người.

“Hắt xì...”

“Sư phụ người không sao đấy chứ” Nghiêm Tu lo lắng hỏi.

Vân Cung không biết tại sao hắn cứ lại hắt xì mãi, hắn buông quơ nói: “Hắn chỉ là cảm mạo thôi”... “Hắt xì...”

Xem ra lần này bệnh của sư phụ là không nhẹ a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngoại Truyện

Hôm nay, Vân Cung hẳn thực sự rất buồn bực. Không hiểu sao đi đâu hắn cũng nhìn thấy người ta có đôi có cặp, đôi mắt cầu của hắn thiếu điều bị bọn họ chiếu mù rồi đi.

Đi ngang qua hồ cá, Vân Cung không khỏi đứng lại xem, hình như chương môn sư huynh nói huynh ấy có thêm hai con cá mới từ Lạc An thành đi. Hai

con cá chép uốn lượn tung tăng trong nước, một con bơi trước con còn lại bơi vòng vòng nó. Con nhỏ chốc chốc lại nép lại gần người con lớn hơn. Vân Cung nhìn tình cảnh trước mắt không khỏi cảm thấy tâm can đau khổ, đây là muốn cho hắn nhìn thấy sao.

Soi mặt xuống dưới hồ nước, Vân Cung thật chán nản dùng tay nắn nắn khuôn mặt của mình. Hắn trông cũng mỹ mà!

Không còn hứng để xem cá nữa, Vân Cung đành đi về phía Nguyệt Minh các, bây giờ chỉ còn có hai cái bánh bao là an ủi hắn. Đi đến khúc cua bỗng có một bóng dáng béo mập đứng trước không cẩn thận va vào hắn. Vân Cung hí mắt nhìn kỹ, thì ra là Tiền trưởng quản. Tâm trạng của hắn vốn đã rất tệ:

“Tiền trưởng quản, phía sau lão có ma sao?”

Tiền trưởng quản không hiểu tên gia hỏa nào có gan lớn chọc giận vị đại thần trước mặt. Lão cũng không muốn dây dưa vào cái núi lửa lớn này, bèn cười nói:

“Nào có... Chẳng qua lão bà ở nhà hằm canh nên giục ta về đó mà”, nói xong khuôn mặt béo đầy thịt của gã cũng có chút hồng hồng.

Vân Cung không biết hôm nay bản thân hắn là cái vận gì, đi đâu cũng có cảm giác bị người khác đã kích là sao? QAQ

Tiền trưởng quản thấy sắc mặt của hắn không tốt, liền ngấm lại lời mình nói. Quái lạ, lão đâu có nói cái gì không đúng đâu? Đúng là khó hiểu:

“Thôi ta đi trước” dứt lời chân Tiền trưởng quản như bôi dầu thoát cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Sau một loạt đã kích trái tim nhỏ bé, Vân Cung không còn muốn quay về ăn cơm với đồ đệ nữa. Dứt khoát hắn liền dùng khinh công bay lên mái hiên nhà năm không thêm xuống dưới nữa.

Cứ như thế thời gian bất tri bất giác đã trôi qua giờ Tuất. Nằm gác tay lên đầu, ngắm bầu trời đầy sao Vân Cung cảm thấy bụng mình hơi đói. Hắn lần qua lần lại không quản xiêm y mình có bẩn hay không, trong lòng không ngừng ngao thét.

Bỗng dưng hắn chợt nghĩ qua một suy nghĩ, liệu Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm có đi tìm hắn hay không?

Vân Cung trong lòng hắn đánh xác có hơi mong chờ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại hắn rốt cuộc cũng không biết bản thân mình muốn mong chờ điều gì ở hai đứa nhỏ:

“Sư phụ”

Tiếng gọi đột ngột từ phía sau lưng vang lên, khiến Vân Cung xém nữa lão đảo lặn xuống mái hiên nhà.

Nghiêm Tu nhìn bộ dáng ngốc nghếch của sư phụ không khỏi trong lòng vui vẻ. Quả nhiên người hiện đang ngồi ở đây. Nó bùng cặp lòng bánh bao đến trước mặt Vân Cung, dùng khăn trắng lau sạch đĩa như thường ngày rồi mới đưa qua. Động tác nhanh nhẹn dứt khoát, phải nói là tập mãi thành quen.

Vân Cung ngửi thấy mùi thơm của bột mì trong lòng không khỏi nuốt nước miếng. Con uất ức buổi chiều thoáng cái bay sạch không còn một mống.

Ăn xong một miếng bánh bao cuối cùng, hắn thỏa mãn xoa xoa cái bụng tròn vo. Nghiêm Tu nhìn sư phụ mình mãi không chớp mắt, nó bối rối vô cùng. Không biết tự bao giờ nó càng ngày càng muốn thân cận cùng sư phụ, lại nhớ đến biểu cảm của Vân Cung nó không khỏi muốn biết:

“Sư phụ có chuyện gì bận tâm sao?”

Vân Cung thực sự không ngờ đồ đệ nhà mình lại hỏi câu đó. Không biết hắn có nên nói không ta? Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Nghiêm Tu như thể không nói không buông tha, Vân Cung không khỏi nuốt câu “Không có” vào miệng. Hắn cười ra một cái, cốc nhẹ vào đầu nó nửa thật nửa đùa nói:

“Sư phụ đang bận tâm xem có nên tìm sư mẫu cho người không?”

Nghiêm Tu nghe rõ câu nói của hắn, trong lòng không hiểu sao luôn có cái gì đó đè nặng:

“Tại sao lại tìm sư mẫu” không phải hiện tại tốt rồi sao.

Vân Cung vẫn không thấy đồ đệ hắn có gì khác lạ:

“Chính là sư phụ cô đơn, nên muốn tìm bạn lữ”

Nghiêm Tu lăm bằm, giận dỗi nói nhỏ: “Tại sao người lớn lại yêu đương cơ chứ?”, nó có cảm giác sẽ mất đi sư phụ nếu người tên “Sư mẫu” này xuất hiện.

Vấn đề này thật khó trả lời đi. Chung quy Nghiêm Tu vẫn còn nhỏ, hắn không thể nào giải thích cho nó hiểu được. Nghĩ rồi lại nghĩ:

“Đừng rồi! Chính là mùa xuân đã tới rồi a! Chim cũng bắt đầu đi thành cặp rồi a, trong vườn cũng có thật nhiều hoa nở nhưng... ta vẫn không có a” chẳng lẽ kiếp trước FA nên ông trời cũng muốn hắn kiếp này FA luôn sao... ㄟ_ㄟ

Nghiêm Tu suy nghĩ thật kỹ, nó kéo ống tay áo hắn:

“Sư phụ, còn có ta” âm thanh non nớt nhưng tràn đầy vẻ kiên định.

“Không cần những nữ nhân đó, sau này ta sẽ làm bạn lữ của người. Chúng ta sẽ yêu đương tựa như đôi chim vậy” Nghiêm Tu nói năng lộn xộn cả lên. Dù sao nó cũng chỉ là đứa nhỏ, cũng không hiểu rõ yêu là như thế nào. Nó chỉ biết nếu bây giờ mà không nói lúc này sẽ mất đi sư phụ mất.

“Người... người” Vân Cung lắp bắp cả nửa ngày nhưng không nói được câu nào. Này tiểu đồ đệ của hắn vốn không có bị gì đi?

Hắn vội nói: “Không được”

Sư phụ từ chối ta rồi, mặt Nghiêm Tu không dấu được vẻ mất mát mất nó long lánh lệ quang ứa khuất vô cùng: “Người không còn cần ta nữa ư?”

“Này.. Không phải” Vân Cung nhìn dáng vẻ như bị bỏ rơi của đồ đệ tránh không khỏi áy náy: “Đội người lớn... Người còn nhỏ sư phụ sẽ đội người lớn”, lời nói thốt ra không chỉ khiến Nghiêm Tu giật mình mà ngay cả Vân Cung cũng không tránh khỏi sùng sốt. Hắn đây là nói gì a!

“Thật không.. người không được thất hứa đâu đấy” nó vui sướng reo lên nào đâu còn bộ dáng đau buồn như hồi nãy. Sau đó lại như không an tâm mà bắt Vân Cung ghé tay với mình.

Vân Cung tới nước này chỉ còn biết cười khổ, nhìn bóng dáng nhỏ bé xách lồng com từ từ leo xuống mái hiên trong lòng hắn không biết có cảm giác gì. Chờ người lớn lên sao?

Lại ngược tầm mắt lên nhìn bầu trời đầy sao. Khóe miệng hắn không khỏi nhếch lên một độ cong nho nhỏ:

“Tu nhì, sau này người sẽ có người mình thích. Chắc chắn sẽ không còn yêu sư phụ nữa đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Đám người tham gia nhiệm vụ lần này dừng chân ở Văn Lai điểm ước chừng hơn 5 canh giờ, bọn họ lại tập trung ở dưới sảnh chờ.

Mặt trời dần đã khuất bóng, bóng đêm bao phủ toàn khu vực. Một vị đại hán râu ria nhìn thời gian từng chút, từng chút một trôi qua nhìn không được nói tục: “Ngọa tào... bây giờ trời đã sập tối bọn họ muốn để chúng ta chờ bao lâu” rồi dùng tay đập mạnh xuống bàn.

Theo sau tiếng nói của đại hán mọi người mới bắt đầu ồn ào nghị luận. “Bọn họ” trong miệng đám đại hán đó chính là người đại diện của tam đại môn phái. Hiển nhiên người đại diện cho nhiệm vụ lần này chính là Huyền Thanh môn.

Đại sảnh ồn ào náo nhiệt hẳn lên, mọi người hỗn loạn chửi bới um xùm. Bỗng một ngọn gió từ phía ngoài sảnh chính thổi vào khiến cả đám đại hán thức thời im miệng.

Ngọn gió tuy không mạnh nhưng mỗi lần gió thổi vào lại có cảm giác giống như da bị khứa thành từng miếng nhỏ. Tuy nhiên, lại không có máu chảy.

Tất cả giống như một hồi ảo ảnh vô thanh vô thức.

Một đám người chừng năm người chậm chậm bước vào. Dẫn đầu là vị lão giả dáng vẻ đã hơn năm mươi, phía sau lão là ba nam một nữ. Nếu có ai tinh mắt chắc chắn sẽ nhận ra hai người đi phía sau lão giả chính là đôi huynh muội Chu Sinh Liên cùng Chu Thanh Loan.

Uy áp của lão giả phát ra khiến cho mọi người ở đây không dám làm loạn. Chu Sinh Liên thấy sư thúc đã ổn định tình hình, hắn cất cao giọng nói nghiêm trang: “Nhiệm vụ lần này là điều tra xem ma tu đang quấy nhiễu cùng ổn định lại tình hình của thành Cửu Châu chắc hẳn các người đã biết”

Mọi người ai cũng biết nhiệm vụ lần này nhưng họ lại không biết nên hành động thế nào, một người gần đó cũng hơi thắc mắc hỏi: “Chẳng hay Chu đại hiệp có chủ ý gì hay?”

Bọn họ biết ma tu thường hành động độc lập, đám người này ra tay tàn nhẫn độc ác lại tẩu thoát rất nhanh. Căn bản khó có thể bắt được.

Chu Sinh Liên mắt cũng không thèm động, hắn cong khóe miệng nói: “Cho nên để tránh đã thảo kinh xà* chúng ta sẽ hành động... độc lập”

(Đánh cỏ động rắn: ý chỉ hành động không kín kẽ cẩn mật, bị địch phát hiện cảnh giác)

Mọi người nghe hắn nói xong lại lao nhao cả lên: “Như vậy đâu có được.. ma tu vốn rất nguy hiểm nếu hành động độc lập lỡ có mệnh hệ gì..”

Chu Sinh Liên gương mặt bỗng chốc lạnh lùng: “Một đám người tự nhận là đồ đệ của tông môn... lại sợ chết không dám đối đầu với một đám ma tu.

Thật làm xấu mặt các đại môn phái chân chính”.

Đám người ngồi dưới cảm thấy vô cùng xấu hổ, bọn họ thể nhưng lại sợ chết. Không phải tục ngữ ngày xưa có câu Ma cao một thước, đạo cao một trượng hay sao. Bọn họ là quang minh chánh phái mà, tại sao lại sợ đám người trong tối cơ chứ.

Đám người Huyền Thanh môn thấy đã đạt như mục đích, liền ra hiệu cho Chu Sinh Liên.

Chu Sinh Liên nhìn đám người ngu ngốc trước mặt, cười lạnh: “Còn nữa... nhiệm vụ lần này ai diệt được ma tu thì... toàn bộ tiền thưởng sẽ là của người đó. Huyền Thanh môn sẽ không lấy một xu.”

Câu nói của Chu Sinh Liên đã triệt để đánh vỡ hoàn toàn do dự của đám người. Toàn bộ tiền thưởng... chính là một vạn lượng vàng a. Nếu như có số tiền này rồi nửa đời sau của bọn họ căn bản là khỏi phải lo a.

Khí thế trong đại sảnh nhất thời tăng vọt cả lên, ai ai cũng cầm vũ khí hô to: “Ma tu là cái thá gì chứ... chúng ta nhất định sẽ đánh bại”.

Đám người của Huyền Thanh môn nhìn cảnh trước mắt không ai nói gì. Lúc này, vị lão giả cuối cùng cũng cất lời: “Mọi người đã tập hợp đủ rồi... chúng ta chia ra xuất phát”.

Chu Sinh Liên thoáng do dự, nhìn khắp đại sảnh “Y không có ở đây”, lão giả nhìn dáng vẻ khác thường của sư diệt nhà mình, thoáng chau mày. Rồi phát tay cả đám người Huyền Thanh môn đều biến mất.

Nhìn vài người có thực lực mạnh tự mình hành động đi trước.

Đám người còn lại không ai nói với ai câu nào tự động tìm người bắt cặp chung rồi cùng rời đi. Bọn họ biết bây giờ là ban đêm, thành Cửu Châu lúc này e là toàn bộ đều là lãnh địa của ma giáo.

“Sư phụ..sư phụ” Nghiêm Tu dùng cánh tay nộn thịt của nó nhẹ nhàng lay lay Vân Cung dậy.

“Ừm. ừ” Vân Cung dụi đôi mắt đầy ngái ngủ, mê mang hỏi: “Bây giờ đã là lúc nào rồi”

“Đã qua giờ Dậu rồi” Bạch Hàn Sâm vừa nói vừa thu dọn chăn mền thay cho sư phụ nó.

Giờ Dậu... thôi chết không phải đám người đó nói trước giờ Dậu phải có mặt ở đại sảnh sao.

“Tại sao lại không kêu vì sư dậy” Vân Cung bóp bóp trán hỏi. Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm tưởng sư phụ trách cứ, bọn nó liền thành thật khai báo.

Bạch Hàn Sâm là đứa nói đầu tiên: “Ta thấy suốt cả đoạn đường sư phụ không hề chớp mắt một chút nào... nên hồi nãy ta thấy người ngủ ngon bèn không nỡ đánh thức”. Khuôn mặt của nó vẫn lạnh lùng, nhưng trong lời nói lại lộ ra một chút ủy khuất nho nhỏ.

Vân Cung nãy giờ đâu có tức giận, chẳng qua tâm trạng hần có chút tệ mỗi khi rời giường thôi. Nhìn xem hai cái đồ đệ yêu dấu của hần còn biết lo lắng cho hần nữa này.

Thân làm vị sư như hần thật cảm động. ☹_☹

Vỗ nhẹ đầu hai đồ đệ xem như khen thưởng Vân Cung thông thả thu dọn hành lý. Lúc này đám người kia chắc hần đã đi hết chỉ còn lại một mình hần, hần không vội cũng không sao.

Hành lý cũng không có gì nhiều chỉ là vài viên đan dược cấp bậc linh tinh các loại. Hần chán ghét đem một đồng đan dược ném vào túi nhỏ, mấy cái đan dược này là lần trước hần làm nhiệm vụ phụ nên hệ thống thưởng.

Nói là thưởng nhưng thực chất con hệ thống nhà hần chỉ đang dọn hàng “tồn kho”. Vân Cung nhớ đến bản tính keo kiệt, bủn xỉn của hệ thống nhà mình càng nghĩ càng đen mặt.

Nếu có người ngoài mà thấy hành động của Vân Cung chắc là tức đến chết mất. Đan dược mà Vân Cung ném như ném rác trong đó phải nói là nhiều viên là trung giai hiếm có, thượng giai cũng có chỉ là số lượng nhiều vô kể.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Thu dọn xong xuôi, Vân Cung nhìn đồ đệ của hần cong cong khóe miệng: “Đi thôi”.

Ba người ngự Hấp Huyết kiếm đi dạo khắp thành Cửu Châu, nào là mua kẹo hồ lô, đồ chơi... làm gì có bộ dáng như đi làm nhiệm vụ.

“Sư phụ bọn ta không muốn chơi nữa” Nghiêm Tu vừa ngậm kẹo vừa nũng nịu với Vân Cung. Bên cạnh Bạch Hàn Sâm cũng gật đầu phụ họa.

Nhìn hai đồ đệ chơi cũng đã, hắn mới nhìn xung quanh thành Cửu Châu đèn lồng cũng đã giăng xuống hết, mọi người cũng dần dần ra về.

Thời gian vừa đủ...

“Hôm nay, vì sư sẽ dạy các ngươi thu thập thông tin”

“Nhưng bây giờ trời đã tối...” Nghiêm Tu nghi hoặc hỏi, nó không hiểu tại sao sư phụ lại muốn đi thu thập thông tin vào ban đêm cơ chứ.

“Ồ... không sao, ban đêm sẽ thuận lợi hơn” Vân Cung mỉm cười nói. Kỳ thực trong lòng hắn là đang muốn thử tào. Hắn chỉ đang tránh thời gian đám ma tu hành động thôi.

Lần hành động của đám ma tu kỳ này, người biết rõ nhất chính là Vân Cung. Ai bảo hắn là tác giả cơ chứ. >.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Giọt mồ hôi lăn trên trán nhiều xuống cái cổ trắng mịn, Vân Cung cũng không buồn lau.

Cơ hồ hồi nãy Chu Sinh Liên đã nhanh, nhưng Vân Cung lại phản ứng nhanh hơn.

Trong một khắc chưa đầy ba giây hắn liền phi thân túm hai cái đồ đệ trốn qua một gian phòng khác. Ngồi chồm hòm trên mái nhà, ba người không hẹn mà nhìn nhau thở ra một hơi.

“Ừm. aaa... Ân...” một loạt âm thanh kiều mị phát ra trong căn phòng khiến ba người không khỏi mắt to trừng mắt nhỏ.

Vân Cung: (‘◕◕◕’)???

Bạch Hàn Sâm: “...”

Nghiêm Tu: “...”

Trên chiếc giường gỗ nhỏ bé mặc dù đã buông rèm màn xuống nhưng dường như vẫn thấy hai bóng dáng đang quấn lấy nhau không rời. Nữ nhân đã buông bỏ gần như là toàn bộ xiêm y, nàng như con rắn nước uốn éo quấn chặt người nam nhân không buông. Trong miệng vẫn không quên kêu nhưng âm thanh “mềm mại” động lòng người.

Răng... rắc Vân Cung cảm thấy nơi sâu thẳm nhất trong con tim hắn đã bắt đầu vỡ vụn.

Đôi mắt của hắn dường như đã bị chiếu mù bởi hào quang trước mắt phát ra quá dữ dội. (〒▽〒)

Vội dùng tay phong bế thị giác cùng thính giác hai đồ đệ vẫn còn là thiếu nhi nhà mình, hắn liền mang theo hai đứa nhỏ vọt ra ngoài.

Ông trời ơi! Thọc mù mắt tui đi !!! (〒——〒)

Chọn một chỗ khá là an toàn, Vân Cung phi thân đáp xuống. Thả hai cái đồ đệ ngồi xuống đất, nhìn về mặt mê mang của tụi nhỏ hắn liền cảm thấy hối hận khi dạy tụi nhỏ thu thập “thông tin”. Giải khai huyết đạo xong xuôi, Vân Cung bắt đầu đi tìm hệ thống.

Hệ thống... hệ thống Vân Cung ở trong ý thức hải cuồng loạn kêu.

[Hệ thống: Ký chủ bình tĩnh... bình tĩnh... thở ra...], nó không hiểu tại sao mỗi lần nó gặp mặt ký chủ thì y như rằng ký chủ lại “phát điên”. Bởi vậy nó mới tìm hiểu thông tin tư liệu để áp chế lại ký chủ.

Hôm trước nó vô tình tìm được “Phương pháp ổn định... Cái gì tâm trạng... mẹ bầu đó đó”. Thấy cách này đa phần là hiệu quả nên mới thử học.

“Mẹ bầu” nghe lời hệ thống liền hít vào thở ra, tâm tình thoáng liền bình tĩnh lại. Hệ thống nhìn đáng vẻ đã ổn định lại của Vân Cung, nó âm thầm bội phục chính bản thân mình, càng thêm nhận định tài liệu nó coi là “đúng”.

Vân Cung nào đâu biết được tình trạng nào bỏ level max của Hệ thống nhà mình. Hắn hỏi: “Mày có thuốc nào xóa đi một đoạn trí nhớ không?”

[Thuốc xóa ký ức ?]-Hệ thống không mấy tin tưởng liếc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vân Cung.

[Không phải là không có chỉ có điều...]- Hệ thống thần thần bí bí nói.

“Chỉ có điều...” Vân Cung hồi hộp nhìn con hệ thống.

[Chỉ có điều...] nó vẫn như cũ lặp lại.

“Chỉ... mày bị điên hả. Nói mau lên” Vân Cung xém chút nữa lặp lại theo nó, hấn tức giận quát.

[Tĩnh tẹ...]- Hệ thống sắc đầy mùi tiền nói. Nó cũng không quên minh họa cho Vân Cung hình ảnh ngón tay cái chà xát ngón trỏ. Thời đại bây giờ có tiền là giải quyết được tất cả.

“Thôi quên đi...” Vân Cung chán nản thở dài. Hấn vậy mà có thể quên con hệ thống nhà hấn vốn là một tên tiểu quỷ keo kiệt.

“Sư phụ... sư phụ...” Bạch Hàn Sâm ngồi bên cạnh kéo ống tay áo Vân Cung. Tại sao sư phụ của nó cứ lại thất thần mãi.

Vân Cung được Bạch Hàn Sâm lay tỉnh: “Àn..”, rồi hấn mới quan sát hai cái đứa nhỏ.

Có lẽ Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm còn nhỏ nên bọn nó vốn cũng không để ý mấy đến chuyện hồi nãy. Vân Cung nhìn vẻ mặt ngây thơ tươi cười của đồ đệ, lại không tự chủ nhớ lại một màn “Hấp diễm” thị giác hồi nãy.

Đánh một cái rùng mình Vân Cung cũng không nhắc lại chuyện hồi nãy, hấn nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng: “Hôm nay đến đây là kết thúc” rồi đẩy nhanh cước bộ quay người đi về hướng Văn Lai điểm. Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm không ai nói gì cũng tự giác leo đèo theo sau.

Lúc về đến Văn Lai điểm, xung quanh đều phát ra tiếng chửi bới um xùm.

Đại hán râu riu mặt mũi bóp bóp vai: “Chết tiệt! Ông đây ngồi chờ cả một buổi tối thế mà chả có ma nào xuất hiện”

“Người còn tốt chán” một đệ tử tức giận vừa uống rượu vừa kể lể.

“Mẹ nó! Lão tử đi khắp cả thành Cửu Châu, ngay cả vùng ngoại ô cũng chạy qua thế mà chả có đứa nào”

Đi lướt qua đám người, Vân Cung suy nghĩ không lẽ hôm nay đám ma tu đó không xuất hiện sao?

“Sư phụ.. buồn ngủ” Nghiêm Tu kéo ống tay áo hấn. Gật gật đầu hấn ẳm hai đứa nhỏ lên gác.

Đến ngã rẽ bậc thang Vân Cung vô tình đụng mặt đôi huynh muội Chu Thanh Loan. Chu Sinh Liên vẫn vẻ mặt ôn hòa như vậy nhìn hấn, nhưng không hiểu sao Vân Cung lại cảm thấy không thoải mái khi đối mặt với gã. Chu Thanh Loan không còn náo loạn nữa, nàng ta luôn cúi thấp người mỗi khi đi qua Vân Cung.

“Vân đạo hữu hảo...” Không muốn nói nhiều với đôi huynh muội này. Hấn gật đầu xem như đáp trả rồi đi lướt qua, mặc kệ hai người còn đang đứng đó.

Hai đồ đệ lúc lên phòng dù buồn ngủ nhưng vẫn thực ngoan ngoãn tự giác cởi giày, rửa mặt rồi mới lên giường nằm.

Phòng mà hấn đặt chính là có hai giường, Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm nằm phía trong, hấn nằm bên ngoài.

Đội nghe tiếng gáy nhỏ của đồ đệ. Vân Cung mới bắt tri bắt giác buồn ngủ. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hấn xác thực có chút mệt.

Thân đã từng là một cái đặc chủng dong binh, hiển nhiên hấn đã tiếp nhận qua loại huấn luyện đặc thù. Mặc dù đã sớm chìm vào giấc mộng, nhưng nếu như bên ngoài có động tĩnh Vân Cung đều thực rõ ràng. Đồ đệ đây là muốn làm gì a!

“Sư phụ.. sư phụ...” Bạch Hàn Sâm ôm gối giọng nhỏ như muỗi kêu. Nó biết bây giờ sư phụ đã ngủ, gọi người tỉnh thì thật không hay. Nó cũng buồn ngủ lắm nhưng mà Nghiêm Tu vốn không để yên cho nó ngủ. QAQ

“Có chuyện gì...” Vân Cung ngồi dậy nhìn theo tầm mắt mộng lung của nhị đồ đệ. Hình ảnh trước mắt làm hấn không khỏi đen mặt. Giường khách điểm tuy không rộng lớn lắm, nhưng hai đứa trẻ nằm vẫn còn tốt chán.

Nhưng đồ đệ Nghiêm Tu của hấn trong lúc ngủ lại lăn qua lăn lại khắp nơi, hết nằm đầu giường lại nằm cuối giường. Thậm chí nó nhiều lần còn xém lăn xuống đất nằm.

Nhìn rõ tình cảnh trước mắt rồi Vân Cung sao không còn hiểu ý đồ đệ nhà mình. Nhìn vẻ mặt ủy khuất tội nghiệp của nó, hấn không tự chủ được nhích vào trong giường một chút. Bạch Hàn Sâm thấy sư phụ cho phép liền vui vẻ leo lên nằm chung. Chưa đầy một khắc sau đã nghe thấy tiếng thở đều đặn phát ra.

Đội đồ đệ ngủ rồi, Vân Cung cũng bắt đầu chợp mắt chìm vào mộng đẹp.

.....

Một canh giờ...

Hai canh giờ...

Hắn cứ nhiên... không ngủ được! QAQ

Trong suốt ba mươi năm cuộc đời, Vân Cung đại thúc mới nhận ra một sự thật bí ẩn. Vốn hắn đã quen ngủ một mình, bây giờ lại có thêm một người nằm bên cạnh, hắn đúng là không thích ứng nổi. QAQ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Ưm...oáp” Vân Cung vừa ngồi dậy vừa ngáp. Đêm qua đến tận ba giờ sáng hắn mới chợp mắt được. Sờ sờ bên cạnh một mảng trống không lại đi qua giường bên trong cũng trống rỗng. Hai tiểu tử này mới sáng sớm đã chạy đi đâu rồi!

Thi triển Tẩy Trần thuật để vệ sinh toàn bộ thân thể. Hắn nhất thời lại cảm thấy tốt hẳn cả lên. Thật là tiện lợi, người tu tiên đúng là có khác. Dùng dây vải xanh buộc lại mái tóc, Vân Cung thần thanh khí爽 (Tinh thần sáng khoái) bước xuống phòng ăn.

Bây giờ cũng đã quá giờ Mão phòng ăn cũng đã ngập kín người. Đào mắt khắp gian phòng Vân Cung rốt cuộc cũng thấy hai bóng dáng nho nhỏ đang ra sức vẩy tay với hắn.

Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm đã dậy từ lâu, bọn nó đang ngồi đợi sư phụ cùng ra ăn bữa sáng. Thấy bóng dáng sư phụ rốt cuộc cũng đến, Nghiêm Tu mới nhớ ra bọn nó đợi người thật lâu a. Thật là đói !!!QAQ

Nhưng không sao chỉ cần được ngồi ăn với sư phụ, đợi bao lâu nó cũng (có thể) chịu được.

Ngồi vào bàn ăn, Vân Cung gọi tiểu nhị cho hai bát cháo thịt băm, một đĩa bánh quẩy (aka : giò cháo quẩy) cùng hai lồng bánh bao hấp. Vân Cung sống chung với đồ đệ lâu ngày ít ra hắn cũng nhiễm một chút đức tính của người mẹ. Tụi nhỏ đang thời kỳ phải thay răng sữa, ăn đồ cứng quá là không tốt.

Đội tiểu nhị dọn đồ ăn xong, mùi thơm tỏa ra từ phía Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm âm thầm nuốt nước miếng. Nhưng sư phụ còn chưa động đũa, bọn nó vẫn chưa dám ăn.

“Còn không mau ăn đi” Vân Cung nhìn bộ dáng thèm thuồng tội nghiệp của đồ đệ, hắn đành phải (từ ái) nói.

Múc một muỗng cháo thịt bỏ vào trong miệng, Bạch Hàn Sâm hai mắt tỏa sáng. Đã từ lâu lắm rồi nó mới được thưởng thức lại mỹ thực vương khối nhân gian. Tài nghệ của sư phụ thì không cần ai phải nói.

Nghiêm Tu nấu ăn thì vẫn tạm ăn được, nhưng chung quy nó vẫn chỉ là một đứa bé. Ngoài mặt Bạch Hàn Sâm không có ý kiến gì về tài nghệ của hai người này, nhưng trong lòng nó vẫn có một mảnh bi thương cần người lấp kín.

Cắn một miếng bánh bao mềm mềm, nước thịt trong nhân bánh chảy vào khoang miệng Vân Cung cảm thấy không thôi. Món bánh này ăn được nhưng so với thế giới của hắn thì không đến nỗi quá ngon. Lại nhìn biểu tình của đồ đệ khiến hắn không khỏi đen mặt.

Biểu cảm hạnh phúc đó của nam chính là sao ?

Vân Cung cảm thấy có điểm chột dạ. Từ xưa đến nay, hắn chưa bao giờ tự nhận mình là một sư phụ tốt, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ. Bây giờ lại nhìn biểu cảm của hai đồ nhi khiến hắn phải suy nghĩ lại.

Nghĩ rồi lại nghĩ, Vân Cung quyết định gấp cho hai đồ đệ mỗi đứa thêm hai cái bánh bao nhân lớn.

“Ta có thể ngồi đây được không?”

Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng như mây trời nước chảy. Y phục hồng bào đơn giản, mái tóc đen dài mượt mà được buộc lên gọn gàng. Khí chất thoải mái, sạch sẽ giờ tay nhất chân đều không nhìn được lộ ra vẻ khí thế, không câu nệ tiểu tiết. Đích thị chính là một nữ tử giang hồ chính hiệu.

Vân Cung theo thói quen lịch sự gật đầu. Nàng ta thấy Vân Cung cho phép liền ngồi xuống ghế bên cạnh. Gọi tiểu nhị lấy thêm một bộ bát đũa cùng một phần thức ăn, đưa bạc cho tiểu nhị xong nàng ta bắt đầu bắt chuyện.

“Tên của ta là Nguyệt Mai, người có thể gọi ta là A Mai” Nguyệt Mai vui vẻ nói. Lần đầu tiên nhìn thấy khí chất lạnh lùng của Vân Cung nàng liền đối với

người này sinh ra hào cảm rất tốt.

Nguyệt Mai vốn là thiếu nữ giang hồ, nên nàng vốn không vương bận đến quy củ của tiểu thư khuê các. Lần đó nàng định đến bắt chuyện với Vân Cung lại bị Chu Thanh Loan phá đám.

Nàng vốn không ghét Chu Thanh Loan chẳng qua nữ nhân đó quá cao ngạo, mắt nhìn của nàng ta luôn không để ý đến người khác.

Bây giờ, Vân Cung lại dạy dỗ khiến cho nàng ta thu liễm lại không ít, hào cảm với Vân Cung nhất thời lại tăng vọt.

‘Nè người biết không...’

Nguyệt Mai nói rất nhiều, nhưng Vân Cung cũng không ngăn cản. Những thứ mà nàng hay kể đều là chuyện bát quái của giang hồ. Vân Cung ngoài mặt không nóng không lạnh nhưng trong lòng hẳn lại rất thích nghe chuyện giang hồ a. Nói thật, nếu hẳn không bị vương bận cái gọi là cốt truyện này thì có lẽ Vân Cung hẳn đã đi chu du giang hồ rồi. ټ (͡ _ ͡) ټ

Thế là trong suốt bữa ăn chỉ có tiếng kể chuyện của nàng ta ngẫu nhiên lâu lâu cũng có tiếng ‘uhm’ khe khẽ như đồng ý của Vân Cung.

Nghiêm Tu vẫn ngồi im ngoan ngoãn dùng cơm, trên mặt nó vẫn là nụ cười nhàn nhạt, ngây thơ của trẻ con chỉ có điều bàn tay nó cầm chặt chiếc đũa không buông, để lộ khớp ngón tay nhỏ nhỏ.

Haizz! Nó thấy món bánh bao này không ngon như lúc đầu nữa, nhìn xem nhân thịt thì nhạt vô bánh thì dày. Chọc chọc bánh bao nhỏ xíu nó suy nghĩ.

Ân ! Kỳ này chắc phải góp ý với ông chủ mới được. Làm ăn kiểu này có ngày dẹp quán.

Ăn xong bữa sáng thì có người đến báo với Nguyệt Mai có chuyện, nàng liền xin phép đi trước lần sau tái ngộ. Bữa sáng ngày hôm nay đúng là thu hoạch được rất nhiều thứ có người thì vui, có người lại khó chịu cũng có người lại vô tâm vô phách không để ý có gì khác xảy ra, mỗi người mang một tâm tư khác nhau ly khai khỏi quán.

Tiểu kịch trường:

Nguyệt Mai: Nè người có biết... bla..bla...

Vân Cung: Ân

Bạch Hàn Sâm: Im lặng... Lại im lặng

Nghiêm Tu: Bánh bao này dở quá. Chủ quán.. chủ quán (đập bàn) có muốn dẹp tiệm sớm không

Chủ quán: Tui đã làm gì nên tội...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Vốn chuyện ma tu vẫn chưa được giải quyết xong nên nhóm người vẫn tiếp tục ở lại Văn Lai điểm. Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm chỉ vừa mới đến Luyện Khí Kỳ tầng ba nên Vân Cung quyết định để hai đứa ngồi trong phòng tu luyện.

Bạch Hàn Sâm cũng ngồi xếp bằng trên giường,nó bắt đầu chìm vào trong ý thức hải tu luyện Huyết Linh pháp bảo. Mấy tháng nay nó đã tu luyện đột phá tầng đầu tiên, linh khí luận động trong người nó cũng tràn trề hơn trước.

Không như Bạch Hàn Sâm, Nghiêm Tu ngồi ở giường kế bên lại không được suôn sẻ như vậy. Mô hôi của nó vịn đầy trên trán, thân thể thoảng run rẩy một cổ khí áp mạnh mẽ lúc nào cũng ập nhần như muốn làm người nó nổ tung.

Một dòng ánh sáng đen mỏng như sợi chỉ lượn lờ xung quanh người nó, tiếp theo đó kéo theo vô số ánh sáng màu đen khác từ ngoài cửa sổ bay vào.

Mà lúc này Vân Cung vốn đã ra ngoài nên sẽ không thấy được hiện tượng kỳ lạ của đồ đệ nhà mình.

Đạo quanh thành Cửu Châu Vân Cung nhìn thấy sạp hàng hóa nào cũng đông khách, có người là dân địa phương cũng có người từ địa phương khác đến. Bỗng một cửa hàng bán vũ khí cũ kỹ, sập xệ đập vào mắt hắn. Giữa thành Cửu Châu nơi đâu cũng phồn hoa lại phá lệ xuất hiện một cửa hàng như thế, không khỏi thu hút sự tò mò trong người hắn.

Vén màn cửa lên, hẳn khẽ nhủ mảy. Bên trong tối tăm hơn hẳn tường, mảng tường đã bắt đầu bong tróc, đổ nát. Nền nhà mục nát thậm chí mỗi khi hắn

bước vào đều có tiếng vang kéo kết.

Vũ khí bày trong cửa hàng không nhiều, có nơi để dao kiếm đã đóng cả mạng nhện. Vân Cung không lạnh không nhạt cầm một cây song kiếm đang đó lên xem. Mặc dù gọi là song kiếm nhưng hai đôi lại khác nhau rõ rệt, một cái được rèn to như đại bản đao nặng ít nhất cũng hai mươi cân, cái còn lại thì nhỏ hơn cầm trên tay lại nhẹ nhàng tựa lông vũ.

Sờ sờ lưỡi kiếm mát lạnh, Vân Cung dùng đầu ngón tay phác họa hoa văn trên thân kiếm. Hắn không ngờ ở nơi tồi tàn này cũng có loại đồ khá tốt đến như vậy.

“Hức.. ực... không ngờ cũng có người chịu đến nơi tồi tàn này...” một lão nhân say xin bước đi không vững, lão vừa nốc bình rượu vừa cười châm biếm. Vân Cung nhìn đáng vẻ xiêu vẹo của lão nhân không nói gì.

Lão ta không để ý đến Vân Cung vừa uống rượu vừa nói làm bầm, Vân Cung hắn cũng lười quản. Cả hai đời cộng lại hắn ghét nhất chính là ai nói hắn trưởng lên thật giống con gái, nhĩ chính là rượu và bia. Nhìn bộ dáng say khướt của ông ta, Vân Cung đoán lão là chủ quán của sạp bình khí này.

Đòi lực chú ý qua bên tiểu đoàn đao bên cạnh nhìn thân đao sắc sù phát ra ánh lam nhè nhẹ, Vân Cung câu câu khoe môi. Đúng như hắn dự đoán loại vũ khí ở cửa hàng này tuy không đẹp mắt, nhưng độ sắc bén đúng là chỉ có hơn chứ không có kém các sạp vũ khí trong kinh thành.

[Ký chủ, đám vũ khí này cũng không có gì quá quý báu. Thậm chí có một vài món hư hại nữa kìa]- Hệ thống về mặt khinh bỉ lướt qua từng món vũ khí trên kệ. Thứ lỗi cho nó, đã từ lâu lắm rồi nó còn chưa thấy mấy cái vũ khí tồi tàn này đâu. Nó không hiểu sao ký chủ nhà nó cứ ngồi ngắm mấy cái ‘đồ bỏ’ này hoài. $\neg (\neg \wedge \neg)$]

“Mấy nói sao ?” Vân Cung không thèm so đo với nó, hắn hiện đang tò mò về đám vũ khí đó.

[Vậy mà cũng không biết. Đó..đó ký chủ có thấy trên mỗi món vũ khí đều có những sợi tơ màu vàng nối liền không]

Hắn gạt đầu. Đúng là trên mỗi món vũ khí đều được nối với mỗi sợi tơ vàng lơ lửng trên không trung.

Đoạn hệ thống nói tiếp:

[Vốn dĩ vũ khí hoàn chỉnh sẽ không xuất hiện hiện trạng này. Chắc chắn trong quá trình rèn nó đã bị thất bại. Mặc dù đã rèn thành hình nhưng đối với vũ khí chân chính thành công thì căn bản chính là kém xa]

Lại nhìn đến vẻ mặt ngu ngu của Vân Cung, hệ thống lại phá lệ nhân từ nói tiếp [Nói cách khác trong lúc đúc vũ khí ông ta đã xuất hiện tâm ma, luôn có một bức tường mà ông ta không thể phá vỡ]

Thấy Vân Cung vẫn mãi ngắm nhìn các loại vũ khí trên kệ, lão giả nhảm chán nốc ngụm rượu cạn rồi nói: “Cô nương... vẫn chưa chọn được món nào sao...” nói xong lại không nhìn được ợ một cái rõ to.

Động tác của Vân Cung thoáng chốc đình chỉ, “Cô nương?”

Hệ thống trong ý thức hải cũng không thèm cho hắn mặt mũi mà cười sặc sụa. Hắn có cảm giác nếu có chân thân thật sự nói không chừng nó đã nằm bò ra sàn mà lết. (Tác giả: Hệ thống chơi dơ quá, bò ra cả sàn nhà)

Vân Cung triệt để đen mặt. Hình như hôm nay ra đường hắn chưa xem Hoàng lịch thì phải.

Lão nhân nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hắn thì không khỏi bĩu môi. Tiểu tử này thật không thú vị.

Người trẻ tuổi bây giờ đều thích giả trang nghiêm túc vậy sao, huống hồ tiểu tử này bên trong cũng thật sự không giống như bề ngoài cho lắm. Thấy Vân Cung vẫn mãi chỉ nhìn vào đám vũ khí chứ không có ý định nào khác, lão dò hỏi:

“Tiểu tử, ngươi nghĩ chúng nó như thế nào ?”

Vân Cung biết ‘chúng nó’ trong miệng lão nhân chính là đám vũ khí trong cửa hàng này:

“Nói thật ?” Vân Cung bán tính bán nghi.

“Đúng vậy ! Ngươi cứ nói thực lòng đi” lão trầm tĩnh tiết thiết nói

“Bình khí ở cửa hàng này của lão xác thực đúng là rất khá chỉ có điều...” Vân Cung nhẹ nhàng vuốt nhẹ thanh kiếm nói.

“Chỉ có điều...” lão nhân buông bình rượu quay sang nhìn hắn.

“Chỉ có điều.. so với vũ khí thành công chân chính thì nơi này toàn bộ đều là.. phế thải” thanh âm của hắn nhẹ nhàng mà đầy lạnh lùng.

“Cạch” lão nhân vừa nghe Vân Cung nói xong, bình rượu trên tay cũng bắt đầu chạm đất.

Tiểu kịch trường :

Hệ thống *không ngừng vỗ tay đôm đốp*: Hức..Hức.. ký chủ cuối cùng cũng có phong thái giống người rồi. *Chấm nước mắt*

Vân Cung: Ý của mày là từ trước đến giờ tao hành xử không giống người *Đập bàn*

Hệ thống: À không! Ý của tui là giống nhân vật phản diện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Chờ đợi không phải là bị sốc rồi chứ.

Hắn chỉ mới nói có vài câu thôi mà!!!

Với lại nếu lão không cho phép thì hắn sao dám nói, Vân Cung nhìn đáng vẻ thất thần của lão nhân mà sững sốt. Hắn ái ngại gọi: “Này lão..”

“Người biết nó không hoàn chỉnh...” thanh âm run rẩy lại mang thêm một chút chờ mong.

“Ách.. kỳ thực ta không biết gì nhiều về binh khí cho lắm...” Vân Cung gãi gãi đầu, mấy câu nói hỏi này đa phần là nguyên văn của hệ thống nhà hắn.

“Vậy nó sai ở đâu.. rốt cuộc là sai sót ở điểm nào...” lão nhân già đánh gãy lời nói Vân Cung. Năm mươi năm qua rốt cuộc tại sao lão luyện khí luôn luôn có cảm giác thất bại.

Vân Cung nhìn đáng vẻ cổ chấp của lão già không nói gì. Chuyện hắn nói tất cả đều là sự thực, mặc dù cho hắn có thấy những đường tơ vàng trên các loại vũ khí ở đây đi chăng nữa. Thì hắn cũng không biết rằng những món vũ khí đó vốn bị hư, nếu không có hệ thống nhắc nhở.

Lại nghĩ đến lời hệ thống nói, Vân Cung hiếm khi nổi lên lòng tốt nói với lão thêm một câu: ‘Lão già.. không phải tài nghệ của lão có vấn đề, người sai sót ở đây chính là lão’

Người sai sót ở đây là ta... năm mươi năm trước người sai sót cũng vẫn là ta.

Mà ở bên kia, Vân Cung hồn nhiên đánh bậy đánh bạ cũng gãi đúng chỗ ngứa của lão nhân, mà hắn cũng không hề hay biết.

Phù phù mông, hắn cũng không còn nhã hứng để đi dạo nữa. Bây giờ hắn đi cũng lâu rồi, đồ đệ chắc cũng tu luyện xong hắn cũng không nên để bọn nó lại chờ. Vân Cung quay người ly khai, chân hắn chưa bước ra khỏi cửa bỗng thanh âm của lão nhân đã vọng ra:

“Tiểu tử... người khoan hãy đi đã”

Nhìn binh rượu trên tay, lão chán ghét đặt qua một bên. Khuôn mặt già nua không diện rõ biểu tình nhưng đôi mắt lão lại tinh táo mui phân: ‘Đi theo ta..’

Vân Cung xoay người lại khuôn mặt vẫn như trước không thay đổi, chỉ có điều miệng của hắn đã nhếch lên một độ cong nho nhỏ. Lão già dẫn Vân Cung đi ra sau sạp bán vũ khí, mở một đường hầm nhỏ dưới lòng đất. Cầm cây đuốc nhỏ trên tay, lão chậm chậm bước vào.

Đường hầm dài tối om không thấy lối ra, trên tường còn có cả mạng nhện hiển nhiên đã lâu lắm rồi không có người quét dọn qua. Đi một lát cuối cùng cũng đến đường cụt, lão nhân dùng tay nhấn lên cơ quan trên phiến đá. Bức tường đá nặng trĩu rốt cuộc cũng xoay chuyển lộ ra một căn mật thất nhỏ.

Trong căn mật thất trống trơn chỉ có một cái kệ bằng đá ở giữa. “Đến đây” lão nhân vẫy tay chỉ Vân Cung. Đồng tử của hắn thoáng co lại:

“Vũ Huyền Âm...”

Vũ Huyền Âm là đàn cầm không dây đầu tiên nằm trong nhị thập linh khí, đứng hàng thứ ba. Bề mặt trơn láng, mượt mà như ngọc thanh âm mềm mại trong trẻo. Truyền thuyết có nói Vũ Huyền Âm được đeo bằng Thiên Thủy mộc ngàn năm hấp thụ linh khí của thiên địa trần quý vô cùng. – trích Nghịch tập đế vương chi đồ

Tại sao vũ khí của boss phản diện lại ở đây?

Lão nhân này rốt cuộc là ai?

Vân Cung nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra, trong truyện của hắn vốn không có một nhân vật có lai lịch như vậy xuất hiện qua.

”Tiểu tử chắc ngươi cũng từng nghe qua nó rồi chứ...” lão nhìn về mặt Vân Cung đầy tiểu ý, nhưng ý cười lại chẳng chạm tới đáy mắt.

Vân Cung vẫn một mực im lặng, kỳ thực lúc này hắn không biết nên nói gì cho phải. Lão nhân gia vẫn không để ý Vân Cung có đáp lại hay không, mắt lão vẫn thủy chung nhìn Vũ Huyền Âm sau lớp kính, từ từ cất lên tiếng nói già nua:

”Sáu mươi năm trước, khi ấy ta mới chỉ là một đứa nhỏ mồ côi lưu lạc không ai thèm thu nhận. Họ nói ta là một cái sát cô tình nên ai cũng muốn tránh xa, nếu không sợ tai tiếng của dân làng chỉ thiếu điều họ muốn giết ta thôi.

Tuy nhiên khi ấy vẫn có một người quái gở lại không để ý đến số mệnh thiên sát của ta chấp nhận thu làm đồ đệ. Lão đặt danh tự cho ta là Tự Ly“.

Giọng lão vẫn đều đều giống như truyện mà lão sắp kể không phải là của bản thân mình.

”Hai người chúng ta sống an ổn với nhau hơn mười năm thì sư phụ rốt cuộc cũng mất. Hôm ấy, lúc dọn phòng của người ta nhìn thấy một mảnh giấy chế tạo Vũ Huyền Âm, khi đó ta mới biết sư phụ chính là người đã tạo nên cây đàn uy chấn giang hồ đó. Tuy nhiên hai mươi năm trước mọi người đều cho rằng cây đàn đó đã thất lạc rồi!”

Giống như nhắc đến một hồi chuyện hài, lão nhân lại cười phá lên: “Nhưng tất cả bọn họ đều đã lầm! Cây đàn đó vốn không thất lạc... nó chính là bị chính tay sư phụ ta đập nát”

Vân Cung lúc nào mới thật sự ngạc nhiên, lai lịch về Vũ Huyền Âm hắn vốn không có đề cập gì nhiều. Không lẽ do khi hắn xuyên đến nơi này, những chi tiết còn khuyết thiếu thế giới này sẽ tự bổ sung thêm sao ?

”Khi đó ta vẫn không hiểu... sư phụ tạo ra một vật thần kỳ như vậy tại sao lại tự tay phá bỏ nó. Có nó trên tay ông ta muốn gì mà chẳng có ‘Quyền thế’, Ngươi người kính trọng.

Vậy mà... ông ta lại tự tay đập bỏ tất cả chấp nhận một cuộc sống bình thường. Dù sư phụ có thực sự chấp nhận... nhưng bản thân ta lại không cam lòng. Thế là ta giấu mọi người một mình chế tạo lại Vũ Huyền Âm”

Giọng nói già nua đứt quãng vẫn cứ tiếp diễn. Rồi lão lại ngồi tự giễu:

”Nhưng Thiên Thủy mộc ngàn năm đầu phải ngươi muốn là có, lần kết quả tiếp theo phải là hai trăm năm nữa. Ta khi đó không thể đợi lâu đến như vậy được. Vì vậy, ta đã thay thế nó bằng... Hắc Diệm thạch cùng Tâm Linh mộc.”

Vân Cung lúc này không nhận được nữa, lòng bàn tay hắn ẩm ướt đầy mồ hôi lạnh. Hắc Diệm thạch, Tâm Linh mộc sao hắn lại không biết được, thứ đó căn bản là vật sinh trưởng ở ma giới.

Ở thế giới này linh thảo tam giai là thứ mà cho dù đi khắp đại lục cũng không có thể kiếm được, tìm được một gốc nhỏ phải nói là may mắn cỡ nào.

Đứng đầu linh thảo tam giai chính là Thiên Thủy mộc. Hắc Diệm thạch, Tâm Linh mộc chỉ là linh thảo tứ giai, nhưng nếu có thể kết hợp hai thứ này lại với nhau cơ hồ có thể sánh bằng Thiên Thủy mộc. Chỉ là có điều...

Thiên Thủy mộc là vật hấp thụ linh khí tinh khiết nhất của thiên địa, Hắc Diệm thạch lại hấp thụ ma khí, huyết tinh mà thành. Nói cách khác Vũ Huyền Âm đầu tiên của sư phụ lão chế tạo thiên về thiện tính là chính. Còn cây Vũ Huyền Âm hiện tại cơ bản chính là...

Thấy Vân Cung cuối cùng cũng đoán ra, lão giả lại cười nói:

”Mười năm trôi qua... cuối cùng Vũ Huyền Âm cũng đã hoàn thành. Ta lúc đó thật sự rất vui mừng nhưng chuyện xảy ra sau đó mới thực sự là một cơn ác mộng. Vũ Huyền Âm lần nữa tái xuất, bọn người đó có thể bỏ qua được hay sao ?”

”Hôm ấy, ta có việc nên phải rời đi lên kinh thành một chuyến. Cơ hồ trong đêm đó, bọn họ đã phái đến hơn một trăm sát thủ đến bao vây trước biệt viện của ta. Khi hay tin ta vội vã quay về, biệt viện trống không nhưng Vũ Huyền Âm vẫn nằm đó, xung quanh nó là vô số xiêm y nằm rải rác. Thì ra... nó đã hấp thụ hết đám người đó mất rồi”, thanh âm lão giả phập phồng lên xuống không ngừng rồi lại im bật.

Vân Cung nghe xong cũng không hỏi nhiều, chuyện sau đó hắn cũng đoán ra đại khái. Nói không chừng lão nhân này đã mang Vũ Huyền Âm để trong gian mật thất này cũng mấy chục năm rồi đi.

”Lão muốn gì ?” Vân Cung bây giờ mới bắt đầu nói thẳng. Lão giả này không phải tự nhiên mà lời chuyện cũ ra nói với hắn.

“Ta muốn ngươi thay ta... chiếu cố Vũ Huyền Âm”

@

Lời tác giả lâm nhảm hơi nhiều: Vũ Huyền Âm vốn dĩ đã có từ rất lâu do sư phụ của Tự Ly luyện thành. Tuy nhiên, đến đời của Tự Ly (khi còn nhỏ) thì hắn chỉ còn nghe danh linh khí thần thoại đó thôi, bởi mọi người nói nó đã biệt tích.

Tuy nhiên mười năm sau sư phụ mất, Tự Ly cũng đã trở thành một luyện khí sư đa tài. Trong lúc dọn phòng cho sư phụ thì hắn phát hiện một bản ghi chép có nói sư phụ chính là người đã tạo ra Vũ Huyền Âm cũng tự tay phá hoại nó. Nên hắn muốn khôi phục lại danh dự của người nên đã mạo hiểm

tạo ra một Vũ Huyền Âm thứ hai.

Trong truyện mà Vân Cung đã viết thì Tụ Ly đã ngủ từ đời nào, bây giờ hắn xuyên vào một chục năm trước hiển nhiên lão vẫn còn sống lai lịch của Vũ Huyền Âm tự nhiên vẫn còn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

‘Ta muốn ngươi thay ta... chiếu cố Vũ Huyền Âm’

Ui ui hồng được đâu! Vân Cung trong lòng quả thực muốn ngốc lảng luôn rồi, nhưng bề ngoài vẫn là bản mặt than vụn năm cổ che giấu đi nội tâm không ngừng cuồng loạn.

Lão nhân phiền muộn ngồi xuống bậc thềm, vò vò mái tóc đã bạc trắng:

‘Tiểu tử.. tuổi của ta cũng đã gần này còn có thể làm được việc gì sao?’

‘Vội lại... ta nhìn ngươi cũng có lẽ không đến nỗi tệ...’ lão vừa nhìn Vân Cung vừa vuốt vuốt chòm râu suy nghĩ nói.

‘Có lẽ’ Vân Cung lén lút sờ sờ mặt mình, không lẽ hắn tệ thật sao?

Rồi đoạn lão đứng lên đứng gần Vũ Huyền Âm, lấy một chiếc nhẫn nằm bên cạnh nó quăng qua Vân Cung.

‘Cái này là nhẫn trữ vật ta luyện chế riêng cho Vũ Huyền Âm... Ngươi cứ giữ lấy’

Chiếc nhẫn nhỏ bé không biết làm từ loại nguyên liệu gì đang không ngừng phát sáng trong tay Vân Cung. Hắn cảm nhận được một tia linh khí yếu ớt trong chiếc nhẫn này.

‘Không cần quá lo lắng! Khi đeo chiếc nhẫn này, ngươi chỉ cần suy nghĩ thì Vũ Huyền Âm nhất định sẽ tái xuất hiện’

Vân Cung thử làm theo lời lão trong đầu vẫn suy nghĩ về Vũ Huyền Âm, tức khắc nó lại hiện ra trước mặt hắn. Nhìn cây đàn không dây bay trên không trung Vân Cung cảm thán không thôi.

Thế giới tu tiên đúng là có khác! (⊖ ⊕ ⊕)

Vật cũng đã nhận chủ, việc cần làm cũng đã xong. Lão nhân già mệt mỏi bắt đầu đuổi người:

‘Ngươi đi đi...’

‘Vậy còn lão?’ Vân Cung tuy là boss phản diện nhưng bản thân hắn cũng từng là thanh niên gương mẫu ba không (không rượu chè, không bài bạc, không gái gú), hắn cũng sẽ không định bỏ một lão già ở nơi tối tăm này đâu.

‘Ta muốn ở đây một lát!’ lão vẫn cứ kiên quyết.

Thôi bỏ đi, lão đã muốn ở đây thì hắn cũng không có cách gì ngăn cản. Nhưng trước khi đi tiểu tâm can của Vân Cung vẫn không có cảm giác yên ổn, hắn đi dăm ba bước lại quay đầu hỏi: ‘Ta đi thật đấy!’.

Vẫy tay đuổi Vân Cung đi xa, ông lão thở dài mỉm cười. Tiểu tử này nhìn có vẻ xuẩn thật nhưng có lẽ con mắt nhìn người của hắn lại không tệ: ‘Tiểu tử... ngươi sẽ không làm ta thất vọng đi!’

Vân Cung rời khỏi sạp hàng rồi hắn cũng không chậm trễ thời gian nữa, hắn liền phi kiếm một đường bay thẳng về Văn Lai điểm. Trên đường đi hắn thấy xung quanh khách điểm đường như có điểm lộn xộn, mọi người bỏ chạy không thôi.

Bắt gặp một người đang tháo chạy gần đó, Vân Cung nhìn kỹ thì ra đó là tiểu nhị của Văn Lai điểm. Hắn không khỏi tối sầm mặt, hàn khí từ trong người cũng dần dần tỏa ra: ‘Có chuyện gì xảy ra?’

Tiểu nhị nhìn bộ dáng khủng bố Vân Cung như mèo mất lưỡi, nói mãi cũng chẳng ra từ nào trọn vẹn. Hắn chỉ miễn cưỡng lắm mới nghe được: ‘Có ma tu’. Không xong!

Quăng tiểu nhị qua một bên hắn vội bay về gian phòng của mình và đồ đạc. Gian phòng trống trơn đồ đạc thì lộn xộn, mà Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm thì lại không thấy bóng dáng đâu.

Nhìn cửa sổ mở rộng toang hoác, Vân Cung trong lòng gọi hệ thống.

“Mày đưa tao tọa độ của tụi nhỏ” Vân Cung gấp đến độ như bò trên chảo nóng. Thân phận Nghiêm Tu vốn không bình thường, thân phận của Bạch Hàn Sâm lại còn rắc rối hơn, nếu bị phát hiện tuyệt đối sẽ không còn đường sống.

Gia phả của nam chính phải nói là toàn cực phẩm.

Nội tổ phụ của Bạch Hàn Sâm là con cháu thế gia thân phận ắt không có gì để bàn, nội tổ mẫu của nó vốn là trọng thần của ma giới. Tình yêu giữa người tu tiên và tu ma vốn là cấm kỵ, nên phụ thân của Bạch Hàn Sâm- Bạch Vỹ Hàn được sinh ra chẳng khác nào tát thẳng vào mặt của hai giới.

“Kinh hỷ” lớn thế này vốn không ai có thể nuốt nổi, ma giới quyết định đăng lệnh truy sát toàn bộ người Bạch gia. Đám người tu tiên thì không thể hiện rõ ràng như người ma giới, nhưng cũng mất nhắm mắt mở cho qua.

Thế là gia tộc của Bạch Hàn Sâm phải quy ẩn để tránh sự truy lùng của cả hai bên. Phụ thân nam chính càng lớn càng tuấn mỹ, ngọc thụ lâm phong, anh khí bức người... nói chung là hình tượng soái ca trong cảm nghĩ của Vân Cung. Nhưng người tính, trời tính cũng lại không bằng hán tính, Bạch Vỹ Hàn được công chúa tôn quý nhất ma giới Tây Á Sâm ngấm trúng.

Và rồi một loạt tình huống có trời mới biết diễn ra, Bạch Vỹ Hàn bị hạ được Tây Á Sâm dâng hiến bản thân làm thuốc giải. Sau một hồi ba ba ba định mệnh, cuối cùng Bạch Hàn Sâm được sinh ra. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

“Hồ phụ không sinh khuyến tử” cú tát của Bạch Vỹ Hàn với ma giới còn mạnh hơn cả phụ thân của mình. Ma tôn vì con gái yêu không còn cách nào khác đành phải bắt đặc dĩ chấp nhận.

Tuy nhiên, hòa bình lại không kéo dài được bao lâu. Một trong hai cánh tay đắc lực của ma tôn là Nghiêm Hoắc phản bội. Thế lực của Nghiêm Hoắc vô cùng to lớn, số ma tu ủng hộ hán cũng rất nhiều, không lâu sau ma tôn tiền nhiệm rút cuộc cũng bị lật đổ.

Nghiêm Hoắc dã tâm vô cùng lớn, hán không cho phép hậu nhân của ma tôn tiền nhiệm còn sót lại, thẳng tay tiêu diệt toàn thể Bạch gia. Nhưng hán lại không ngờ rằng con trai của hai người họ là Bạch Hàn Sâm lại thoát được.

Cùng lúc đó ở ma giới, một phần tử ma tu là người của ma tôn tiền nhiệm nổi lên đấu đá với Nghiêm Hoắc. Tình hình khi đó ở ma giới hỗn loạn không ngừng, đầu đầu cũng máu chảy thành sông. Khi Nghiêm Hoắc rút cuộc cũng giải quyết xong, thì hán mới phát hiện đứa nhỏ của hán và ma hậu cũng mất tích rồi.

Vân Cung nhớ lại hết thảy... phải nói quá khứ của nam chính, và nam phản diện bị kịch vô cùng. Thảo nào, sau này hai tên đó đầu nhau đến ngơai chết ta sống mới há dạ. ٩ (͡° _ ͡°) ٩

Trở lại vấn đề.

[Phía Bắc hướng 12 giờ, cách đây khoảng 500m]- Hệ thống nhìn về mặt thiếu bình tĩnh của Vân Cung, nó cũng rất thức thời không chọc ghẹo hán như thường ngày mà chuyên tâm làm việc.

Nhảy lên nóc nhà, Vân Cung men theo bản đồ của hệ thống. Lúc hán về đến nơi trời cũng đã sập tối, tuy nhiên lại không quá cản trở quá trình đi cướp người của hán. Chạy được một đoạn hán rút cuộc cũng thấy một đám người đi phía trước.

Trên tay bọn chúng còn ôm hai cái đứa nhỏ, giác quan của người tu chân luôn luôn vượt trội hơn người thường, Vân Cung dễ dàng nhìn thấy hình dạng của hai đứa bé đó. Hiển nhiên chính là Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm.

Vận khinh công nhanh hơn một chút, Vân Cung rút cuộc cũng đuổi kịp. Hán như một con gió bất chợt bay đến chắn trước mặt đám ma tu:

“Ngươi là ai...”

“Ta... chính là sư phụ của hai đứa nó” nói xong còn không quên khuyến mãi cho đám ma tu một ánh mắt lạnh như băng.

Tiểu kịch trường:

Vân Cung: Ta... chính là lão bà của hai tên đó *hắt cằm*

Toàn thể ma tu: “...”

Ma tu số 1 *nói nhỏ*: Ui.. ui sai kịch bản rồi...

Vân Cung: Vậy hà... ờ

Vân Cung (làm lại): Ta... chính là sư phụ của hai đứa đó *mặt lạnh*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

“Người sắp chết cần gì nhiều lời...”

Hai trong số đám ma tu dẫn đầu rút nhuyễn kiếm chém ngang hông Vân Cung. Hấn nhẹ nhàng ngã người ra sau tránh thoát đi một kích trí mạng. Vân Cung giao thủ với đám người mấy chiêu, hấn nhận ra trong năm người này thì chỉ có bốn người là Trúc Cơ trung kỳ, một tên là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn.

Hấn hiện tại đã là Kết Đan trung kỳ, đám ma tu này đúng ra là không đáng để vào mắt. Nhìn hai đệ tử vẫn còn đang bất tỉnh không biết khi nào thì tỉnh dậy. Vân Cung cong khóe miệng.

Àn, từ từ đùa cũng không muộn.

Nữ ma tu đeo mạng sa mòng không biết tự bao giờ đã đứng sau lưng hấn. À ta vương móng tay sắc nhọn nhắm ngay đầu của hấn mà lao tới. Vân Cung dùng Hấp Huyết kiếm nhanh như cắt chặt đứt đôi bàn tay đang gần tiếp cận mình.

Móng tay dài nhọn tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng vang “xèo... xèo” khói bốc lên nghi ngút, theo tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được mặt đất hiện nhiên thủng thành một lỗ lớn.

Mắt Vân Cung càng ngày càng lạnh, quả nhiên trong móng tay ả ta có chứa độc Linh xà, bất quá....

Ả ma tu bị Vân Cung chém đứt cánh tay đang không ngừng ngào thét. Con đầu đón từ tận xương tủy khiến ả ta như mất đi lý trí. Bất nhanh dậy tất nhiên muốn liều mạng với hấn:

“Aaa...Ngươi...”

Vân Cung mất thấy ả ta chuẩn bị lao đến không nhanh không chậm chém đứt cổ người trước mặt. Thủ cấp văng trên không trung vài vòng rồi rơi xuống đất, biểu cảm trên khuôn mặt của ả vẫn như trước dữ tợn nhưng sâu trong con ngươi lại có vài tia cảm xúc hoang mang, không rõ.

Trong suốt cả quá trình mất hấn cũng không động một cái. Chỉ có đôi tay đang cầm Hấp Huyết kiếm lại đang run rẩy lợi hại. Hấp Huyết kiếm của hấn đang chuyển động kịch liệt, Vân Cung nghĩ dường như nó cảm thấy không đủ.

Vuốt nhẹ thân kiếm, hấn cười trừ hôm nay có lẽ phải cho nó chơi đủ mới thôi.

“Hong Cơ...” đám ma tu kêu lên thảm thiết, sự tỷ của bọn họ thế mà lại bị tên tu tiên giả này giết chết. Tên ma tu nhỏ con đang ôm lấy Nghiêm Tu mất bình tĩnh quăng nó cho người bên cạnh rồi lao tới, bảo đao phát ra ánh sáng vàng kim bao vây lấy Vân Cung:

“Tiểu tử đi chết đi...Kim cương sát trận”

Ánh sáng vàng kim lấp lánh bao trùm khắp cả địa phương rồi dần dần tắt hấn, mà Vân Cung đáng lẽ nên đứng ở đó lại không thấy đâu.

Vân Cung bây giờ không biết bản thân mình đang ở địa phương nào. Hấn là nằm trong trận đồ đó đi. Bên ngoài là lớp xoáy bao quanh khiến hấn đập tắt ý niệm chạy ra ngoài.

Dùng Hấp Huyết kiếm chém một đường trên không trung, bầu trời nứt ra thành một vết dài lớn nhưng rất nhanh đã liền lại. Chém vài đường trên không trung cuối cùng Vân Cung cũng không chém nữa, hấn dừng lại suy nghĩ.

Kim cương sát trận cũng không phải là một trận pháp nghịch thiên, nó bất quá chỉ là trận pháp lục giai mà thôi. Tu sĩ trên Kết Đan là có thể thoát ra được chỉ có điều phải phá giải được mắt trận. Theo lý thuyết Kim cương sát trận vốn rất hiếm thấy, vậy mà hôm nay hấn lại bất ngờ gặp được ở đây.

Vân Cung vốn là Kết Đan trung kỳ, trận pháp này vốn lẽ không làm khó được hấn. Nhưng hiện tại hấn đang vô cùng đau đầu. Tại sao người tu tiên giả và tu ma không bao giờ sử dụng Kim cương sát trận, trừ khi đã nắm chắc phần thắng?

Bởi vì không như các trận pháp khác, Kim cương sát trận được liên kết với một phần thân thể của người kích hoạt nó. Thông thường các trận pháp khác khi thất bại một là không có gì xảy ra, hai là bị phản phệ, nhưng Kim cương sát trận lại hoàn toàn khác hẳn. Một khi nó thất bại, một phần bộ phận của người kích hoạt liên kết với nó xem như cũng mất luôn.

Nói cách khác khi Kim cương sát trận thất bại là coi như tạch luôn.

“Hệ thống mày tìm giúp tao nơi nào mà thừa thớt linh khí nhất đi” lần này hấn chịu, ai bảo sở trường của hấn không phải là pháp trận cơ chứ. ㄟ (͡ ° ▽ ͡ °) ㄟ

[Ting... ting Ký chủ lại có việc gì sao?]- Hệ thống đặc biệt nhấn mạnh chữ “lại”. Mỗi lần gặp mặt là y như rằng ký chủ câu đầu tiên nói ra lại là bất nó

làm việc. Nó đôi lúc cảm thấy mình theo nhầm chủ nhân rồi, đây căn bản là bốc lột công sức lao động. (ノ'□')ノ ㄣ ㄣ ㄣ

Vân Cung ngai ngừng xấu hổ gãi đầu, hần quả thực mỗi lần có việc mới gọi nó lên. Ho khan vài cái phá vỡ cục diện xấu hổ này, Vân Cung đành phải mặt dày vuốt mông ngựa:

“Mây là hệ thống tốt bụng nhất quả đất, không có hệ thống nào có thể vượt qua nổi... Vậy nên, giúp tao đi mà”

[Thiệt hôn?]- Nó nghi ngờ hỏi lại

“Chuẩn còn hơn cả lão Lượng” Vân Cung cảm thấy bản thân mình sắp đến cực hạn. (Ý của ảnh là Gia Cát Lượng gia gia)

Hệ thống bây giờ lòng vui như nở hoa, ký chủ đang khen nó kia. Cơ mà! Lão Lượng là ai?

Mặc kệ, bây giờ nó chỉ muốn có thân hình thật sự để tặng vài cái hôn ấm áp cho ký chủ. Nhưng hiện tại nó phải giúp đỡ ký chủ nha.

[Phía trước 100 bước, có một địa phương linh khí dường như rất thưa thớt]- Hệ thống mở ra quang não thống kê

[Không đúng... linh khí không di chuyển]

“Ý của mày là sao?” Vân Cung bán tính bán nghi hỏi.

[Tui chịu trí não không phải là vạn năng a... không hiểu địa phương phía trước bị gì, mà linh khí xung quanh đều bất động, không lượn lờ xung quanh như mọi khi].

Nó cảm thấy thật kỳ lạ, đây là lần đầu tiên hệ thống gặp trường hợp như vậy.

Vân Cung cười nhạt: “Mày không cần tìm nữa đâu!”

Hắn đi đến phía trước đủ một trăm bước rồi dừng lại, hần là ở đây đi. Vân Cung giờ Hấp Huyết kiểm lên đám mạnh xuống trọng tâm của mặt đất. Theo sau cú đâm của hần là vô số vết nứt lan tỏa từ mặt đất, bầu trời xung quanh cũng có xu hướng vỡ tan thành những mảnh vụn.

“Phụt...”

“Lão tam... người bị sao vậy” tên ma tu gần đó thấy đồng bọn hỏi nãy còn khỏe mạnh, giờ lại bất ngờ phun ra một ngụm huyết ngã xuống đất. Không khỏi trong lòng có một cảm giác bất an.

Ánh sáng vàng kim tưởng chừng như đã tắt hời nãy lại một lần nữa xuất hiện, một bóng dáng từ từ xuất hiện. Nhìn thân thể gã ma tu đang nằm dài trên đất, hần không khỏi cảm thán:

“Nguyên lai vật liên kết lại là trái tim nga..”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

“Nguyên lai vật liên kết lại là trái tim nga”

Trước ngực của ma tu sử dụng Kim cang sát trận bị thủng một lỗ lớn, máu chảy đầm đìa. Vân Cung nhìn tình cảnh trước mắt không khỏi cười lạnh, một cái Kim cang sát trận cũng đòi lấy mạng của hần, thật nực cười.

Hần cũng không còn nhã hứng để đùa giỡn nữa.

Đám ma tu đứng sững người, tại sao tên tu tiên già đó trốn ra được? Hay là tên đó vốn đã là Kết Đan kỳ? Nguyên lai bọn họ ngay từ đầu đều không đoán được lực thực của đối phương là như vậy.

Thân thể bị một cỗ khí lạnh bao trùm, Vân Cung không biết tự lúc nào đã đứng trước mặt gã ma tu gần nhất.

Ý niệm trốn thoát liên tục xuất hiện nhưng hiện tại thân thể gã lại không thể động, nhận ra thì cũng đã chậm một bước Vân Cung đã dùng Hấp Huyết kiểm chém văng thủ cấp của gã.

Hai tên ma tu còn lại thấy ba đồng bọn đã bị giết chết, đối đầu với hần cũng không chừng sẽ có kết cục đồng dạng. Không khỏi nhìn hai oa nhi trên tay, rồi lại nhìn đối phương:

“Lão tứ..”

“Ừm..”

Rồi đồng loạt ném Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm về phía Vân Cung.

Vân Cung bất ngờ thấy hai đồ đệ bị ném về phía mình, nghĩ cũng không cần nghĩ bắt được lưng áo của hai đứa quăng lên trời:

“Nghĩ muốn thoát”

Theo hướng chạy của hai tên ma tu, hấn đứng tại chỗ ném Hấp Huyết kiếm thẳng lên đằng trước. Hấp Huyết kiếm xé gió lao vun vút như tên bắn nháy mắt chém người của hai ma tu đằng trước thành hai nửa, rồi cắm thẳng xuống đất.

Chưa đầy ba giây...

Đứng tại chỗ chờ hai đồ đệ rớt xuống, hấn thân thủ bắt nhanh hai đứa. Lần này tất nhiên sẽ lại không quăng lên trời nữa mà ôm trong lòng. Nhìn vẻ mặt tái mét dù đang bất tỉnh của Nghiêm Tu, hấn cảm thấy hơi áy náy.

Hồi nãy có lẽ là do phản xạ đi, hấn cũng không cố ý. Vân Cung tự ngồi kiểm điểm lại hành động tay nhanh hơn não của mình.

Lại nhìn một đồng xác chết nằm la liệt dưới đất, hấn không khỏi nhũn mảy. Sợ là người đi đường thấy cảnh này thì sẽ chết ngất đi. Niệm một hồi trong lòng rồi cuộc Vũ Huyền Âm cũng xuất hiện:

“Của mày..”

Vũ Huyền Âm nghe lời nói của Vân Cung, thân cảm run lên nhè nhẹ phát ra ánh đỏ chói mắt. Chưa đầy một khắc trên mặt đất chỉ còn lại vãi vụn rách rưới không hơn không kém:

“Ừm. Sư phụ..” Bạch Hàn Sâm dụi dụi mắt. Nghiêm Tu cùng dần có dấu hiệu tỉnh lại.

Vân Cung cảm thấy hai cục thịt trong lòng động đậy, hấn không khỏi giật bắn người. Hên là bản thân hấn đã kịp thu lại Vũ Huyền Âm vào không gian.

Bạch Hàn Sâm xoa xoa cái cổ đau nhứt, hồi nãy nó đang ngồi tu luyện thì bất ngờ bị người đánh ngất. Bây giờ nó lại nằm trong lòng ngực ấm áp của sư phụ trong lòng tránh không khỏi hồi hộp. Cách một lớp xiêm y nó vẫn có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim của người. Ần, thật dễ chịu.

Nghiêm Tu nằm bên ngực còn lại, nhìn dáng vẻ thất thần của Bạch Hàn Sâm không khỏi bĩu môi. Thật không có tiền đồ, bây giờ có cơ hội gần gũi với sư phụ nó nhất định không như Bạch Hàn Sâm mà bỏ qua. Dụi dụi đầu tóc mềm mại vào vai Vân Cung, lại không quên ăn đậu hũ sò soạn khắp người hấn một cái:

“Không có chuyện gì, sư phụ ở cùng các người” Vân Cung tưởng tội nhỏ cảm thấy bất an, hấn vội mở miệng trấn an hai đồ đệ nhà hấn. Một đường cả ba đi về không ai nói với nhau câu nào, trái lại hòa hợp đến dị thường.

Lộc cộc.. Lộc cộc... Vân Cung cùng Nghiêm Tu và Bạch Hàn Sâm đang ngồi xe ngựa trên đường về Thanh Tông môn.

Đang yên đang lành thế thì tại sao bọn họ lại phải quay về ? ㄟ (_ _) ㄟ

Vậy là phải quay lại hai ngày trước...

“Cái gì... kết thúc nhiệm vụ” một tiểu sư đệ đồng môn không chịu nổi phải lên tiếng.

“Đúng vậy” Chu Thanh Loan mắt không thèm bỏ thí cho tên sư đệ đó, thanh âm ả vẫn lạnh nhạt. Đại ca lần này không biết bỏ đi đâu, hại ả phải đứng ra mặt nói chuyện với đám người chết tiệt này.

Mặc dù, đám sư huynh sư đệ ở đây không ai thích nói chuyện với Chu Thanh Loan nhưng diễn biến đến quá đột ngột như thế này. Không nói rõ bọn họ nhất định chịu không được:

“Phiền Chu đại tiểu thư cho tại hạ một cái công đạo”

Đúng là phiền phức: “Kết thúc nhiệm vụ chính là kết thúc nhiệm vụ... cần gì phải nói nhiều!”

Không hài lòng với thái độ của Chu Thanh Loan, lão già áo xanh hắng giọng: “Thanh Loan..”

Trong lòng Chu Thanh Loan tức đến giậm chân, đáng lẽ ả không nên nghe lời phụ thân đi. Bây giờ thì hay rồi, đại ca rồi đến cả sư thúc đều đối nghịch với ả:

“Chính là ma tu đột nhiên biến mất không có xuất hiện qua... nên Cửu Châu thành chủ muốn hủy bỏ nhiệm vụ”

Đám người môn phái nhào nhào cả lên. Hủy bỏ nhiệm vụ không phải muốn bỏ là bỏ được. Một vạn lượng vàng không phải là giỡn chơi a.

Nguyệt Mai ngồi kể bên Vân Cung không khỏi cảm thán: “Một vạn lượng vàng a”

“Ngươi nuôi tiếc...” Vân Cung nhìn về mặt cảm thán của nàng, không khỏi muốn hỏi thử.

Nguyệt Mai đột nhiên được Vân Cung hỏi không ngạc nhiên, không phải là huynh ấy nghĩ mình ham tiền đi. Nàng không khỏi hấp tấp giải thích:

“Không có... một vạn lượng đó ta căn bản không để vào mắt” những lời nàng nói hoàn toàn đều là sự thực. Sợ rằng nguyên thủ phủ của nàng chắc cũng hơn mấy trăm vạn đi.

Vân Cung chỉ hỏi chơi nhưng không ngờ đối phương lại đáp trả, bất quá đây cũng không phải vấn đề hấn quan tâm. Một vạn lượng vàng a... Biết vậy hấn không nên thủ tiêu sạch đám ma tu đó.

Nguyệt Mai đang âm thầm quan sát nét mặt của Vân Cung, thấy hấn không có gì khác thường nên thở phào nhẹ nhõm. Lại nhớ đến mục đích chính của mình nàng không khỏi đỏ mặt.

Nàng vốn không phải tiểu thư khuê các nên không biết diễn tả như thế nào. Mặt nàng đỏ như trái gấc, miệng lắp bắp nói:

“Ta còn... có thể...”

Chữ “gặp lại huynh” chưa kịp thoát ra khỏi miệng lại bị một đạo thanh âm non nớt, lạnh lùng đánh gãy: “Sư phụ bọn ta đối” Bạch Hàn Sâm còn không quên sờ sờ bụng nhỏ để tăng thêm phần sự thật.

Nghiêm Tu ngồi bên cạnh này giờ cũng không quên quan sát về mặt lúng túng của Nguyệt Mai. Vị tỷ tỷ này không hiểu cứ có cơ hội là lại sáp đến gần sư phụ nó. Thật không thoải mái chút nào.

Thế là mỗi lần Nguyệt Mai muốn nói với Vân Cung thì lại bị Bạch Hàn Sâm cùng Nghiêm Tu phá đám. Cứ như thế cho đến khi ba sư đồ họ chuẩn bị lên đường cũng không nói được với Vân Cung câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

“Tới nhà rồi...” xe ngựa vừa đỗ xuống đại môn Nghiêm Tu đã nhảy phốc xuống đất, miệng nhỏ không ngừng tươi cười.

Vân Cung thấy hành động trẻ con của nó, biểu tình nhu hòa cả lên không nhịn được véo véo cái má nộn thịt của nó mấy cái. Đồ đệ của hấn càng ngày càng thích làm nũng.

Nghiêm Tu thấy thần tình vui vẻ của Vân Cung không khỏi đắc ý liếc nhìn Bạch Hàn Sâm. Sư phụ thích nhất là chính là tỏ ra mạnh hóa, mặc dù đôi lúc nó cảm thấy hành động của mình ngu ngốc muốn chết nhưng vì người... khụ khụ đôi lúc tỏ ra ngu một chút cũng không sao!

Bạch Hàn Sâm nhìn về mặt đắc ý của Nghiêm Tu, không khỏi quay lưng lại âm thầm sờ sờ cơ mặt cứng ngắc của mình, trong lòng không khỏi vô cơ buồn bực. (ㄥ____ㄥ)

Để lại hai cái đồ đệ trong biệt viện, Vân Cung sai bước đi vòng quanh hoa viên Nguyệt Minh các. Không gian yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có hương hoa đào bay theo gió vương vấn ngay chóp mũi, khiến hấn vô cùng thoải mái, bước chân không nhịn được bước lên phía trước nhanh hơn.

Sau đó, Vân Cung mới chợt nhận ra một sự thật bị thương... Hấn thế nhưng đi lạc rồi! QAQ

Cố gắng nhớ lại địa hình của Nguyệt Minh các, Vân Cung không khỏi thở hắt ra.

....

Được rồi! Kỳ thực bản đồ đường đi của Nguyệt Minh các hấn cũng không nhớ rõ cho lắm.

Đi lòng vòng một hồi rồi cuộc cũng không biết bản thân mình lạc đến địa phương quái quỷ nào. Vân Cung mệt mỏi ngồi xuống tảng đá bên vệ đường, bàn tay không khỏi sờ sờ thất lung trống không.

Biết vậy hồi này không nên quăng Hấp Huyết kiếm lung tung, nếu không hấn đã có thể bay lên trời tìm đường ra rồi cần gì phải đi bộ cho mỏi chân. Hấn không nhịn được ngửa mặt lên trời than:

Tự tạo nghiệt ắt không thể sống mà! ㄣ (' _ ') ㄣ

Bầu trời càng lúc một sẫm tối, mặt trời cũng dần dần khuất bóng. Người ngu hiển nhiên cũng biết là trời sắp tối.

Không lẽ ông trời bắt hần đêm nay phải hòa hợp với thiên nhiên sao? (Ý ảnh là nằm ngủ giữa rừng)

Vân Cung thoáng đánh một cái rùng mình.

Nếu hần nhớ không lầm là ban đêm hay có linh thú cấp cao xuất hiện. Lại nhìn bản thân mình tay không tác sát, muốn hần ngủ giữa rừng cơ bản chính là đi tìm chết.

[Ký chủ, đằng kia có một hang động kia]- Hệ thống rất tri kỷ, đúng lúc vang lên.

Không hiểu sao, Vân Cung không còn cảm thấy giọng nói của hệ thống nhà hần quá mức máy móc hay khó nghe như thường ngày nữa.

Ân! Quả thực nghe hay hơn rất nhiều! ㄣ ㄣ ㄣ

Mà lúc này, hệ thống đâu có biết suy nghĩ nào bỏ của ký chủ nhà mình. Nó vô tình cảm ứng được trong hang động đó có khí tức linh khí khác thường, nên muốn ký chủ đi vào thử nghiệm trước. (Tác giả: Tường hệ thống tốt lành lắm)

Nhảy chân sáo vào hang động, nhưng càng đi hần càng cảm thấy có gì đó không đúng. Sờ sờ lớp băng mỏng trên mặt đất, Vân Cung không khỏi nghi hoặc, cái này không khỏi có điểm quen thuộc đi...

Hần vỗ đầu, cái hang động này chính là địa điểm đầu tiên sau khi hần xuyên đến đi.

Dựa theo trí nhớ, Vân Cung rốt cuộc cũng tìm thấy cái giường làm bằng bạch ngọc lúc trước. Bạch ngọc vẫn tỏa ra ánh sáng mát lạnh nhẹ nhàng như trong trí nhớ của hần, duy chỉ có điều lần này ở đầu giường lại có thêm một cái chuông lục lạc bằng bạc nhỏ.

[Ký chủ cái chuông này có điểm kỳ quái]- Hệ thống cảm thấy thật kỳ lạ, nó cảm thấy được một tia thần khí nhỏ yếu trong chiếc chuông lục lạc này.

Vân Cung sờ sờ lục lạc nhỏ trên đầu giường, lục lạc nhỏ bị hần đụng chạm lúc đầu phát ra âm thanh tinh tế nhưng sau đó cho dù Vân Cung chạm vào bao nhiêu lần đi chăng nữa, nó cũng không phát ra bất cứ âm thanh nào khác.

Vân Cung thoáng đen mặt, làm sao hần có cảm giác được rằng cái chuông này mỗi lần bị hần đụng vào lại trở nên run rẩy ấy nhỉ.

Hệ thống đang quan sát Vân Cung đang “chơi” với cái chuông nhỏ, lại nhìn vật nhỏ không ngừng nhích qua nhích lại, trong lòng nó không khỏi cảm thấy quái lạ. Nó không khỏi đánh bạo nói với Vân Cung:

[Hay là ngươi nhỏ một giọt máu lên vật đó thử xem]

Vân Cung làm sao mà không hiểu ý của nó. Trong lòng hần không ngừng tính toán, nếu chiếc chuông lục lạc này có liên quan đến linh khí thượng cổ thì sau này hần sẽ không cần phải lo sợ nam chính nữa?

Kỳ thực những điều mà Vân Cung lo sợ đều có cơ sở, nam chính cùng nam phản diện phải nói sau này bàn tay vàng vô số. Nói không chừng mỗi người ai cũng thu thêm được ít nhất hai, ba thần thú thượng cổ làm kỵ thú (thú kéo xe). Thực lực phải nói cường đại vô cùng, hần không lo vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, sau này nam chính muốn đối đầu với hần. Vân Cung nhất định chỉ có một con đường duy nhất... tử.

Nhỏ một giọt máu trên đầu ngón tay xuống lục lạc nhỏ, nhưng rốt cuộc lục lạc nhỏ hút xong lại không có phản ứng gì khác. Vân Cung vẫn tiếp tục nhỏ thêm một giọt nữa... không phản ứng. Một giọt nữa...

Nửa canh giờ sau...

Đê ma ma! Hần sắp bị hút thành một cái xác khô rồi đó được không, lại nhìn chiếc chuông vẫn nằm im tại chỗ như thuở ban đầu hần không khỏi muốn lật bàn (' _ ') ㄣ ㄣ ㄣ

Tại sao cơ chứ... Tại sao nam chính cho dù đi đại tiện cũng vô tình nhặt được pháp bảo này nọ. Còn đến lượt hần thì sao chứ!

Ông trời không khỏi quá thiên vị đi... thật là xui xẻo.

Vân Cung rốt cuộc cũng không còn tâm trạng đầu, hần mang một bụng uất ức rời khỏi hang động. Còn việc có tìm được đường ra hay không thì... để sau hăng tính ㄣ (' _ ') ㄣ

Nhưng điều mà hần trăm vạn lần cũng không ngờ đến, chính là cái lục lạc nhỏ bất động hồi nãy lại vô thanh vô thức lăn theo phía sau hần.

Tác giả: Kỳ thực chồng anh cường là do anh tự viết đi *mất khinh bỉ*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Bảy năm sau...

Trong tòa biệt viện nhỏ nằm trước khu rừng linh thú...

“Ta khảo...” Vân Cung nhón chân cổ với tay đến chậu Túy Linh thảo treo trên đầu tù. Chết tiết... hấn với không tới, không biết tổ cha thằng nào quăng chậu Túy Linh thảo lên đầu tù thư pháp của hấn nữa. Mùi hôi muốn chết! QAQ

Đầu ngón tay chỉ còn cách một chút nữa là chạm tới, không hiểu sao Vân Cung bị mất đà bật ngửa ra sau. Thôi chết rồi... Vân Cung nhắm chặt mắt chờ cơn đau đón khi mũi chạm xuống đất.

Nhưng trái lại hấn lại nằm trong một lồng ngực ấm áp, mùi hoa đào xông thẳng vào mũi khiến Vân Cung thoáng có cảm giác hít thở không xong:

“Sư phụ.. lại quậy phá nữa sao” thanh âm tà mị tựa như âm ma lôi kéo linh hồn của người vô tình bị nó hấp dẫn.

“Chết tiết.. buông ta ra” Vân Cung chính thức xù lông: “Người mới quậy, cả nhà người mới quậy”.

Nghiêm Tu thấy sư phụ tránh thoát cái ôm của hấn trong lòng không khỏi mất hứng. Bạch Hàn Sâm chỉ đứng ở phía đối diện, không nói gì chỉ im lặng với lấy chậu hoa cho Vân Cung.

Một chút cảm động nơi đáy lòng, thoáng đã bị những lời nói của y dập tắt: “Sư phụ sau này lấy đồ ở cao thì cứ để cho bọn ta”.

Nói xong cũng không quên cúi xuống phúi phúi nếp nhăn ở góc áo của Vân Cung. Nếu như sư phụ chịu ngoan ngoãn thì hấn thật cao hứng, tuy nhiên sư phụ như thế nào hấn cũng tuyệt đối không ghét bỏ. (Đúng là “đồ đệ” ngoan)

Đây không phải là trắng trợn nói hấn lùn sao... nhìn nhìn Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm đứng đối diện, hấn không biết phải phản bác lại như thế nào. Người ta quả thật cao hơn người một cái đầu a. QAQ

Đây cũng chính là điều mà Vân Cung quan tâm nhất. Tầng đá đè nặng trong lòng của hấn ngày một nhiều hơn... nói cách khác cốt truyện đã dần dần bắt đầu rồi đi.

Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm hiện tại đã là mười bảy tuổi, đích xác đã không còn là hai cái bánh bao hấn ôm ấp ngày nào nữa. Hai đồ đệ này của hấn càng trưởng càng mỹ, đây hấn là vàng sáng của nhân vật chính và nhân vật phản diện đi.

Nói thật mấy năm nay nếu hấn không lấy uy nghiêm của sư thúc ra, nói không chừng nơi này cũng bị người ta đến làm mai sập đại môn rồi. (ㄉㄞㄟㄉㄞ)

“Sư phụ...” Bạch Hàn Sâm ôn nhu gọi Vân Cung, sư phụ càng ngày càng đáng yêu. Hấn thật không muốn chia sẻ với ai khác, lại âm thầm liếc qua Nghiêm Tu sắc mặt của hấn càng ngày càng lạnh.

Nghiêm Tu cũng đâu phải là không cảm nhận thấy ánh mắt như dao giết người của Bạch Hàn Sâm, nhưng hấn chính là không muốn sư phụ phải để tâm đến mấy chuyện còn con này.

Mà Vân Cung lại không cảm thấy không khí xung quanh có gì không đúng. Hấn chỉ nhìn biểu cảm lạnh lùng của hai đồ đệ rồi lại thờ dài. Bọn nó tưởng giấu được hấn sao? Dầu sao hấn cũng là người đã nuôi lớn hai đứa nó mà, sao có thể chuyện gì cũng không biết được cơ chứ! ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Hai đứa này càng lớn càng thì càng giống như chó với mèo. Đầu có như hồi bé cứ hờ một tiếng “sư huynh” hai tiếng “sư đệ”.

Không lẽ là do kịch bản cường chế ảnh hưởng trong truyền thuyết sao? Vân Cung càng nghĩ càng mất hứng.

“Cung sư thúc...” giọng nói mềm mại, ôn nhu từ ngoài cửa đại môn vọng vào. Bạch Hàn Sâm cùng Nghiêm Tu lòng bàn tay không tự giác nắm chặt nắm đấm lại. Nữ nhân đó lại tới nữa sao?

“Nhiên Nhiên người thế nào lại chạy đến đây rồi” Vân Cung đối với việc nàng ta chạy đến biệt viện của hấn cũng không mấy để ý. Kỳ thực, Vân Cung trong lòng cũng rất yêu thích đứa trẻ Vân Nhiên này.

Tiểu cô nương Vân Nhiên lanh lợi, hoạt bát chính là cháu bên ngoại của Vân Y. Sư tỷ nhà hấn đã từng nói muốn nhờ hấn dạy bảo đứa nhỏ này như đồ đệ, nhưng lúc đó Vân Cung đã bận chăm sóc hai tiểu gia hỏa còn đâu thời gian mà lo cho tiểu cô nương cơ chứ.

Từ chối không được, nhận cũng không xong. Kỳ thực Vân Cung rồi rắm vô cùng, Vân Y cũng giống như tỷ tỷ ruột của hấn vậy.

Không muốn làm khó xử Vân Cung, thế nên Chương môn sư huynh Vân Lam mới mắt nhắm mắt mở thu nhận Vân Nhiên làm đồ đệ thay hấn. Luận lý

thành chương mà hấn trở thành tiểu sư thúc của nàng.

Vân Nhiên chớp chớp đôi mắt to ngập nước, người khác nhìn vào chỉ sợ ôm nàng vào lòng mà che chở. Vân Cung nào đâu có sự kháng cự được với ai có chỉ số mọt cao như vậy. Bền vừa sờ sờ đầu nhỏ của nàng mấy cái, vừa ôn nhu hỏi:

“Sư huynh lại phạt người sao?”

Vân Nhiên lúc này lại thực ủy khuất, sư phụ nói cái gì nàng đã là cô nương thì không nên lui tới chỗ đệ tử ngoại môn tập luyện. Nàng là nữ đệ tử nội môn duy nhất, lời ra tiếng vào thì thật không tốt. Nàng chỉ muốn giúp đỡ mọi người thôi mà, với lại Vân Nhiên nàng thật sự cũng đã có người mình thích.

Nghĩ rồi mất hạnh nhỏ nhỏ khẽ liếc nhìn bóng dáng xích y đằng trước, khuôn mặt không khỏi lộ ra một rặng mây đỏ khó phát hiện. Càng nhìn càng quyết tâm, Vân Nhiên vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ lấy lại phần chấn:

“Sư thúc... Sắp tới là lễ hội hoa đăng. Sư phụ nói ta đi ra ngoài một mình chỉ sợ...” Vân Nhiên cố bày ra bộ dáng tội nghiệp, giọng nói nàng càng ngày càng lý nhí.

“Nên... Nhiên Nhiên nói chỉ cần là ta đưa đi, thì sư huynh sẽ không phản đối” Vân Cung vừa bung tách trà bên cạnh lên môi thổi, giọng nói thanh lãnh nhẹ nhàng đoán.

Nàng đáng thương hể hể, chạy đến bóp bóp vai hấn: “Sư thúc, giúp Nhiên Nhiên lần này thôi”

“Được rồi” đầu sao lâu lắm rồi hấn cũng chưa có xuống núi đi. Bảy năm nay cơ hồ Vân Cung đều ở trong biệt viện tu luyện, chưa từng bước ra khỏi đại môn lần nào. Ngẫu nhiên mỗi tuần Nghiêm Tu cùng Bạch Hàn Sâm sẽ thay phiên nhau xuống núi mua rau củ, thực phẩm linh tinh.

Vân Nhiên hạnh phúc chạy ra khỏi biệt viện, sư thúc quả nhiên là tốt nhất. Lúc nàng đi lướt qua người Nghiêm Tu, cả thân thể nhỏ nhắn không khỏi đứng lại. Quay lại đối diện với người Nghiêm Tu, trái tim nhỏ bé không khỏi đập mạnh:

“Nghiêm sư huynh...”

Nghiêm Tu đứng trước mặt vị sư muội không mấy hoang nghênh này cũng không có kiên nhẫn gì nhiều: “Có chuyện...”

Không nghĩ tới người nọ lại không vui, Vân Nhiên mắt mát nói: “Ta... Không có gì” rồi quay đầu chạy đi thật nhanh. Nghiêm Tu đứng nhìn bóng dáng nàng dần khuất xa, trong lòng hừ lạnh. Nữ nhân này từ bốn năm trước đã xuất hiện, nàng mặc dù không có làm qua cái gì sai, nhưng chỉ riêng việc khiến sư phụ chú ý là đã không thể tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Vân Cung vốn rất yêu thích hoa đào nên xung quanh Nguyệt Minh các của hấn chính là một rừng đào bao phủ. Hương hoa thanh mát, dịu nhẹ bay trong gió, đôi chim sải cánh bay lượn hót riu rít không ngừng. Đích thực là một địa phương thích hợp để thưởng hoa đôi ảm.

Vân Cung đang ngồi trong gian nhà trúc thưởng trà. Thanh y phiêu dật như trích tiên, mái tóc đen bóng tựa như thác mà buông lỏng. Dùng tay chọt chọt cái chuông nhỏ trên mặt bàn, khóe mắt hấn nhiều thêm một phần tiểu ý.

Vân Cung thật sự rất kinh hỷ. Cái chuông nhỏ này từ hôm đó không biết làm thế nào mà bám theo hấn:

“Chủ nhân...”

Hình như cái chuông nhỏ mới tập hóa thành hình không lâu, Vân Cung không chịu nổi sờ sờ cái móng nhỏ lộ ra ngoài của nó. Thật mịn!

“Hỗn đản” cái chuông nhỏ tức khắc che lại móng nhỏ của mình. Chủ nhân không lẽ là bị luyện đồng sao? QAAQ

Mặc dù cái chuông này có hơi ngốc một tý, thích bán manh cũng thực thích làm nũng. Nhưng nói gì đi chăng nữa thì nam chính, nam phản diện... hấn cũng đã có một con pet rồi đó. (๖ ̎ ̎ ̎)

“Sư phụ” giọng nam lạnh lùng, cương nghị vang lên. Bạch Hàn Sâm một thân hắc y sạch sẽ bước vào, lại quét mắt nhìn khắp gian phòng một lượt, đáy mắt y bỗng xẹt qua một hàn quang khó phát hiện.

Vân Cung nhìn nhìn nhị đồ đệ, lại tiếp tục sự nghiệp chơi đùa chuông nhỏ. Hai người chẳng nói với nhau câu nào, nhưng Bạch Hàn Sâm vẫn rất hiểu ý mà vòng ra phía sau Vân Cung.

Hơi hơi ngira đầu ra sau một tý Vân Cung tùy ý để Bạch Hàn Sâm búi tóc.

Không phải hấn lười mà căn bản là Vân Cung không biết búi tóc. Từ hồi xuyên đến thế giới này, mái tóc dài này luôn đem đến cho hấn thật nhiều phiền não. Nhiều lúc Vân Cung chỉ dùng sợi dây quần đại, hoặc tùy ý buông lỏng. Điều này có lẽ thực không phải phép ở thế giới này.

Nhưng bây giờ có đồ đệ nguyện ý làm thay hấn, Vân Cung quả thực không từ chối. Với lại, tay nghề của y cũng rất tốt, không có gì để bắt bẻ.

Dùng sợi dây cùng màu với xiêm y, Bạch Hàn Sâm thoảng chốc đã búi một đầu tóc dài của Vân Cung lên gọn gàng. Xúc cảm trên tay thật mềm mại, Bạch Hàn Sâm còn thoảng ngửi thấy mùi bồ kết trên đầu Vân Cung.

“Khụ... khụ” Vân Cung giả bộ ho khan mấy cái. Nam chính buộc tóc xong rồi còn không mau thả hấn ra, cứ ngồi dùng ngón tay vẽ loạn như vậy Vân Cung có điểm hold không nổi.

Luyến tiết thả ra, Bạch Hàn Sâm khôi phục dáng vẻ lạnh lùng nhưng cung kính: “Sư phụ xa phu đã gần đến rồi”

Vân Cung lúc này mới sực nhớ ra, hấn đã đáp ứng Nhiên Nhiên đi hội hoa đăng rồi à: “Người đi chuẩn bị trước đi”

Bạch Hàn Sâm gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, trước khi đi y còn không quên nhìn cái chuông nhỏ trong lòng Vân Cung rồi mới ly khai.

Cái chuông nhỏ trong vô thức cảm thấy bản thân lạnh lạnh, mặc dù nó vốn được đúc từ Băng Ti Tầm vạn năm. Được rồi! Sao tui luôn cảm thấy đồ đệ của chủ nhân thật đáng sợ. ҉_҉

Thành Bình An nhà nhà đều bắt đầu đốt đèn. Đường phố được quét tước sạch sẽ khắp nơi đều treo lên đèn lồng ngũ sắc. Thịnh thoảng còn có một vài đạo binh lính ngẫu nhiên đi tuần tra, an ninh phải nói là chặt chẽ vô cùng.

“Oa.. nơi này thật là đẹp” một nam nhân trẻ tuổi vận bạch y không khỏi cảm thán. Nam nhân dường như mới mười lăm gương mặt thanh tú khi y cười đôi mắt lại không nhìn được cong cong lại thành hình bán nguyệt xinh đẹp. Đối lập với nam tử nọ chính là bạch y nam tử lạnh lùng, gương mặt có phần đậm mặt đứng đằng sau. Bọn họ không ai khác chính là Vân Nhiên cùng Vân Cung.

Khó khăn lắm Vân Cung mới cắt đuôi được hai tên đồ đệ bám người, bây giờ hấn phải hảo hảo hưởng thụ mới được.

Vân Cung chọn một nhả gian ngoài trời của một khách điểm ven đường, vị trí ngồi rất tốt có thể nhìn rõ bao quát toàn bộ khung cảnh thành Bình An. Đầu ngón tay thon dài gõ gõ trên mặt bàn, hấn nhìn khung cảnh xa hoa tráng lệ phía dưới không khỏi trong lòng một trận cảm thán.

Vốn dĩ ngay từ lúc bắt đầu Vân Cung khi mới viết tiểu thuyết tiên hiệp ngựa đực văn, hấn cũng rất ít khi đề cập đến bối cảnh Huyền Thiên đế quốc này. Bởi vì khi đó hấn nghĩ đơn giản chính là người giang hồ ít nhiều cũng không thích chung đụng với người hoàng thất đi.

Bây giờ bản thân tự mình trải nghiệm, phải nói là có cảm giác rất khác biệt.

Huyền Thiên đế quốc có một định luật rất rõ ràng, phạm chi những ngày trọng đại thì mới được phép tổ chức hội hoa đăng để bày tỏ. Ti như đại hôn của vua cũng chỉ có một lần trong đời, nay Thiên Thành đế chi vì đón cửu công chúa Hoàng Thiên Nguyệt về cung mà phá lệ tổ chức hội hoa đăng, điều này trước giờ là chưa có trong tiền lệ lịch sử hình thành thiên triều. Có thể nói rằng vị cửu công chúa này rất được Thiên đế sủng ái.

Tiền đồ sau này của cửu công chúa Hoàng Thiên Nguyệt phải nói là vô cùng rộng mở. Bất quá, nàng ta lại vì nam phản diện từ bỏ hết thảy. ҉ (͡ ° ▽ ͡ °) ҉

Thế tại sao lại là nam phản diện ? (͡ ° ω ͡ °)

Hỏi thừa... nam chính có lão bà thì nam phản diện tất nhiên cũng phải có lão bà ҉ (͡ ° _ ͡ °) ҉ . Thân là một tác giả tận tâm Vân Cung đã suy nghĩ nát óc tạo ra một nhân vật nữ có bối cảnh gia thế lớn để cùng boss phản diện đấu lại nam chính.

Hoàng Thiên Nguyệt chính là một cái hoàn hảo nữ nhân. Muốn mộng có mộng, muốn ngực có ngực điện nước phải nói đầy đủ vô cùng. Tất nhiên chi với những thứ đó thì không thể đấu lại nam chính, nên Hoàng Thiên Nguyệt còn giới ám khí, độc dược,...

Chỉ là có điều...

....

Hoàng Thiên Nguyệt chính là một cái xuyên không giả!! (͡ ° _ ͡ °)

_____ @ _____

“Đoàng... đoàng” tiếng pháo nổ vang khắp đường cái rộn rã của thành An Lạc, kéo theo đó là vô số âm thanh kèn trống khác vang lên. Một đội kỵ binh gồm mấy trăm người đang cùng nhau hộ giá một cỗ kiệu về kinh thành. Đứng đầu đoàn người chính là đại tướng quân Cô Lạc Thành, mới ba mươi mà đã được mệnh danh là chiến vương của Huyền Thiên đế quốc. Có thể cho thấy quy mô của cuộc hộ tống lần này vô cùng quan trọng.

Cỗ kiệu toàn bộ được làm bằng gỗ trắc thượng hạng xung quanh nạm đầy châu báu, vàng ngọc. Trên nóc đỉnh kiệu còn mơ hồ có thể thấy được chạm khắc long phụng bằng vàng ròng. Mãn xa đỏ thẫm nhẹ nhàng vén lên:

“Công chúa” Lưu ma ma ở bên ngoài kiệu cung kính hô nhẹ.

Nữ nhân ngồi trong kiệu vận hoàng y rực rỡ, đầu cài trâm bích ngọc như làm tôn thêm một đầu tóc đen mềm mại suông mượt của nàng ta. Môi đỏ như son, làn da trắng mịn như trứng gà bóc đích thực là một tuyệt thế mỹ nhân. Hoàng Thiên Nguyệt “lần nữa” mở mắt ra, đôi con ngươi đen nhánh sắc sảo tựa như đem người hút vào trong, nàng nhấp nháy đôi môi đỏ mọng: “Đã biết”

Trong lòng nàng thực sự rất rối loạn, nắm chặt đôi tay trắng nõn đến nổi lộ ra cả khớp xương nhỏ nhỏ.

Hoàng Thiên Nguyệt nàng thế nhưng lần nữa sống lại.

Tác giả: Cái tay hay viết bậy. Giờ con bánh bèo mới xuất hiện còn nguy hiểm hơn mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ước chừng hơn ba chén trà Vân Cung rót cuộc cùng Vân Nhiên ly khai từ lâu đi dạo đường phố:

“Sư thúc... ta đi qua bên kia xem một lát” Vân Nhiên kéo kéo góc áo Vân Cung. Nàng mới nhìn thấy được một cây trâm cài thật hợp ý.

Tiểu cô nương mà, hấn cũng không quá để ý. ㄟ (ˊ ▽ ˋ) ㄟ

Đứng nhàm chán bên vệ đường Vân Cung không biết làm gì đành ngồi tán gẫu với hệ thống trong ý thức hải. Linh hồn vừa mới xuất ra khỏi cơ thể, thì bên ngoài vệ đường đã bắt đầu trở nên loạn thất bát tao.

Về mặt của Vân Cung thoảng vẫn như cũ đậm nhạt nhưng lại không dấu được vẻ tuyệt mỹ làm cho biết bao cô nương mỗi lần đi ngang qua đều không tự chủ được đỏ mặt quay đầu lại nhìn trộm mấy cái:

“Người nam nhân này thật mỹ a !”

Thậm chí có người còn bạo hơn đứng bên đường cái phóng mị nhãn với hấn.

Hệ thống: “...”

Tui hông biết có nên nói tình trạng bên ngoài của ký chủ hông ta. Nhìn nhìn về mặt nói chuyện phiếm say sưa của Vân Cung ngồi đối diện, hệ thống im lặng đốt nến. Vẫn là thôi đi!

[Uy, kí chủ sao tui cảm thấy có khí tức nam chính]-Hệ thống về mặt ngờ ngạc nhìn Vân Cung.

“Mây đừng đùa chứ” cho tao xin đi, nam chính làm sao mà ở đây chứ. Con hệ thống nhà hấn cứ thích đùa kiểu này, hấn mà yếu tim coi như là đi tong với nó.

[Uy.. Uy tui nói thật mà, không tin thì nhìn đi] nói rồi nó chiếu ra màn hình trí quang cho Vân Cung xem. Bạch Hân Sâm đích thực là ở địa phương phụ cận, cách chỗ hấn hiện đứng cũng không xa lắm.

Nhìn bóng dáng hắc y lao nhanh như gió trong rừng trúc, phía sau y là hai ba bóng dáng hắc y khác. Nhìn bề ngoài có phần nhỏ nhắn của hai hắc y nhân đuổi theo đằng sau, Vân Cung đoán không lầm đó là nữ nhân đi.

Hấn nhìn màn hình quang não không chớp mắt, ngồi cười ngu. Không hổ là nam chính! Bây giờ là ban đêm y cũng thật có tính lực đùa giỡn với con gái nhà người ta.

Hệ thống cảm thấy được suy nghĩ nào bỏ của ký chủ, trên đầu không khỏi xuất hiện thêm một tầng hắc tuyến. (° _ °|||)

[Khụ... khụ Kỳ thực đồ đệ của ký chủ hiện đang gặp nguy hiểm]

Bạch Hân Sâm chạy trong rừng trúc ước hơn nửa canh giờ, nhìn hai cái đuôi còn đang bám phía sau mắt y ngày càng lạnh lẽo.

Mặc dù y đã có Huyết Linh pháp bảo mấy năm nay thực lực phải nói là tăng vọt đến Kết Đan hậu kỳ, nhưng chung quy so với người nọ thật là kém xa. Hai tên hắc y nhân đằng sau thấy Bạch Hân Sâm tốc độ dần dần chậm lại, trong lòng không khỏi có một chút đắc ý. Nghĩ cũng không cần nghĩ hai tên hắc y nhân vội tăng tốc vọt lên bao vây Bạch Hân Sâm vào trọng tâm.

Nữ hắc y nhân đầu tiên vội kết ấn một đạo dây leo màu xanh nhanh chóng tóm lấy cổ chân của y. Nữ hắc y nhân còn lại thấy Bạch Hàn Sâm đứng bất động hồi lâu vội vọt lên trước nhăm ngay sọ của y mà lao đến:

“Nộp mạng đi”

Cuồng phong nổi lên bốn phía, mũi kiếm còn chưa chạm đến sọ y đã bị hất văng ra. Nữ hắc y nhân ngã phịch xuống đất hồi lâu không động đậy, máu trên thân thể chảy ra lênh láng. Hiển nhiên bụng đã bị thủng một lỗ lớn.

Khóe miệng Bạch Hàn Sâm hiểm khi lộ ra vẻ khát máu không như thường ngày. Liếm liếm ngón tay dính đầy máu tươi, y nghĩ băng quơ “Nộp mạng” sao? Chỉ ta mới có quyền nói câu đó.

Nữ hắc y nhân còn lại hoảng sợ tột độ, không phải y bị bọn ả hạ độc rồi sao?

“Đừng... Đừng qua đây” nhìn bóng dáng hắc y từ từ bước đến thân hình ả ta kịch liệt run rẩy. Không thể như vậy được, không thể chết nếu không... lòi y theo cùng.

Nhìn nữ nhân đang có ý định tự bạo dưới đất, Bạch Hàn Sâm không có biểu tình gì một kiếm nhăm ngay đan điền mà xuống. Biểu cảm cuối cùng trước khi chết của nữ nhân vô cùng vặn vẹo, khó coi.

Nhìn hai xác chết ghê tởm dưới đất, Bạch Hàn Sâm khó chịu phun ra một búng máu, chống đỡ thân thể hướng đến ngôi miếu đồ hoang phía trước mà đi.

Mà lúc này ở trong ý thức hải hệ thống ngôi nhìn một màn thị huyết của nam chính trong thâm tâm làm bằng linh kiện của nó không biết là nên vui hay nên buồn.

Một màn này Vân Cung hiển nhiên không thấy được bởi vì ngay sau câu nói đùa kia, thoát cái linh hồn cũng đã quay về thân thể. Hắc liên hướng tới địa phương của Bạch Hàn Sâm bay đến.

Chống đỡ thân thể không còn sức lực miễn cưỡng ngồi xuống mặt sau của ngôi miếu, Bạch Hàn Sâm không ngừng thở gấp.

Hai ả đàn bà chết tiệt kia lại dám hạ độc y, thù lần này y nhất định đồ lên Bách Hoa các. “Phụt” lại phun thêm một ngụm máu nữa, thân thể không ý thức được ngã xuống đất.

Trong mơ màng Bạch Hàn Sâm cảm thấy có một bóng dáng bạch y đang không ngừng tới gần y. Là kẻ nào....

Nắm chặt đuôi đoản đao lại âm thầm vận linh lực vào thân đao, Bạch Hàn Sâm định tìm cơ hội một kích nhăm ngay tim người nọ nếu hắn ta có địch ý.

Nhưng trái lại với suy đoán của y, người nọ ngồi xổm xuống để thân thể y tựa vào mình, rồi điểm huyết đạo ngăn chặn độc tố đang chạy loạn trong cơ thể Bạch Hàn Sâm.

Tựa tựa trên cơ thể ấm áp của người nọ, bỗng một mùi hương linh thảo quen thuộc tràn ngập trong chớp mũi khiến Bạch Hàn Sâm yếu ớt theo bản năng kêu: “Sư phụ...”

Mà lúc này Vân Cung đang chăm chú ngồi bức độc ra cho Bạch Hàn Sâm, nào đâu có biết rằng đồ đệ hắn vốn đã vặn vẹo không ngừng ở trên cơ thể hắn ngửi loạn.

Điểm nhanh năm huyết đạo xung quanh đan điền, độc tố đã tạm thời ngừng chạy loạn nhưng Bạch Hàn Sâm vẫn thống khổ kêu. Nhìn về mặt vô cùng đau đớn của Bạch Hàn Sâm, Vân Cung vội vạch vạt áo của y ra.

Da thịt màu đồng đẹp dễ thoát chốc bại lộ trong không khí, nhưng lúc này Vân Cung cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nhìn ngắm. Mây kiếm chau lại càng sâu, vị trí lồng ngực xung quanh đan điền của nam chính có vô số mạch máu màu đen đang không ngừng hiện lên. Là cổ độc lại phát tác sao?

“Hệ thống này có thuốc giải không?” lúc này xuất quan, nên hắc cũng không mang theo thuốc giải độc này nọ.

[Tất nhiên là có] còn phải coi xem hệ thống nó là ai, những thứ còn con này sao mà làm khó nó cơ chứ.

“Vậy mau đưa cho tao một lọ”

[Ấy từ từ... một lọ Bách Kinh đan là 3100 tinh tệ]. Vân Cung thoáng trầm mặt bảy năm nay hắc cũng có làm mấy nhiệm vụ chi nhánh, tinh tệ tích góp được không nhiều cũng không ít, tất nhiên cũng có mua mấy vật phẩm lật vặt trong cửa hàng. Nhưng lần này xuất ra một lúc là hơn 3000 tinh tệ, hắc không khỏi có cảm giác đau trướng.

[Thế nào... ký chủ có tường mua ?] Hệ thống rất không nhìn sắc mặt ký chủ mà nói, cơ hội kiếm tiền đến rồi à!

“Có thể giảm giá một chút không?” Vân Cung vẫn là thực đầu lòng. Nhìn nhìn vẻ mặt nhăn nhó của ký chủ, hệ thống vẫn đang nghĩ a nghĩ.

[Có thể đi... giảm 1000 tinh tệ. Thế nào?]

“Thực sự” Vân Cung bán tính bán nghi. Hệ thống của hắn khi nào lại dễ nói chuyện như vậy?

[Thành giao... Khấu trừ 2100 tinh tệ]

[Túi vật phẩm Bách Kinh đan x1], âm thanh máy móc lạnh lùng, tuyệt tình vang lên liên tiếp. Tiền của hắn a... QAQ

Dùng ngón tay thon dài cạy miệng của Bạch Hàn Sâm ra, Vân Cung vội nhét đan dược vào. Thân thể của y thoáng có chuyển biến tốt hơn ít nhất là không còn quá đau đớn như ban đầu nữa.

Chưa kịp thở ra một cái nhẹ nhõm, chuyển biến tiếp theo phát sinh trên người Bạch Hàn Sâm khiến Vân Cung không khỏi sợ hãi.

Thân thể Bạch Hàn Sâm thoáng chốc nóng bừng bừng như phát sốt, hơi thở ngày càng nặng nề hơn. Y không có ý thức nữa, kéo kéo vạt áo của Vân Cung: “Sư phụ, ta nóng..”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sờ sờ cái trán của Bạch Hàn Sâm, Vân Cung không khỏi rụt tay lại “Nóng quá”. Không lẽ hệ thống đưa cho hắn lộn thuốc?

[Tinh... Ký chủ đừng lo lắng. Đây chỉ là tác dụng phụ thôi mà] nó nhìn thấy Vân Cung nghi ngờ khả năng của mình, ngay lập tức xù lông thanh minh.

Vân Cung thoáng thất thần bởi câu nói của hệ thống nhà hắn, thì thân thể Bạch Hàn Sâm không biết từ lúc nào đã dán vào người hắn. Bạch Hàn Sâm hết như một con bạch tuộc hết quần quần lại cọ cọ, Vân Cung không biết làm cách nào để đẩy y ra.

Bỗng Vân Cung có cảm giác một vật gì đó đỉnh đỉnh ngay thất lưng hắn. Mặt hắn càng ngày càng đen, đã là nam nhân thì không ai không biết thứ đó có nghĩa là gì. Không lẽ đây là tác dụng phụ mà nó nói?

CMN, Ta muốn lật bàn a....(ノ`□')ノ ㄣ_ㄣ_ノ

Thảo nào hắn cứ cảm thấy là lạ, con hệ thống này sao có thể tốt bụng đến mức thoải mái giảm giá cho hắn chứ.

[Khụ... khụ. Chi cần y “thoải mái” tốt rồi] chữ thoải mái cơ hồ hệ thống nói rất khế, nhưng Vân Cung nghe rất rõ. Má hệ thống đỏ hồng một mảnh, thật là người ta còn chưa có thành niên đâu đấy.

“Này.. theo mầy liệu còn cách nào trong sáng hơn không”, hắn có cảm giác cục hoa mình sắp giữ không nổi nữa rồi.

[Cách khác à... Ting.. có rồi, cách đây một trăm dặm chính là Lâm Huyện thôn trang, đó là nhà của nữ chính phụ Tô Linh Linh. Chi cần bắt nàng tới giải quyết là được], chẳng nào thì nàng ta chẳng vào hậu cung của y, chỉ có điều là sớm hay muộn thôi.

Vân Cung nghe hệ thống nói lại biết nó muốn hớ mình, y đập mạnh vào quang não của nó:

“Mày điên à... con bé đó còn chưa 13 tuổi đấy, tao còn chưa có thú tính đến vậy” nếu hắn nhớ không lầm năm năm sau mới là thời gian nam chính gặp nàng ta.

[Ờ.. ờ vậy thì ký chủ tự giải quyết đi nhá, tui lặn đây] nói xong rất không có trách nhiệm mà bỏ chạy.

“Đội đã... CMM...”

Vân Cung đen mặt, nhìn đồ đệ mềm nhũn dưới thân. F***! Ông mầy cũng muốn mềm nhũn theo luôn này. Bỗng một luồng sáng xoẹt qua mắt Vân Cung... nếu đã vậy chỉ còn có cách này...

Hắn vương tay một đạo ánh sáng màu bạc bỗng chốc hóa thành một mực trì khá to. Rồi lại phát tay áo Bạch Hàn Sâm thoáng chốc lại bị quăng xuống nước.

Lúc này đang bất tỉnh Bạch Hàn Sâm: QAQ

Sờ sờ trán của đồ đệ, Vân Cung nhăn mày càng sâu:

“Vẫn không giảm” dứt khoát vén áo sang một bên, Vân Cung ngồi xuống sau lưng Bạch Hàn Sâm truyền linh lực sang cho y. Cổ linh lực đỏ rực như màu máu tựa như con rắn nước len lỏi xung quanh đan điền của Bạch Hàn Sâm. Thân thể mang tính hàn của Bạch tiểu đồ đệ thoáng chốc đỏ rực, mặt y nóng hầm hập, không tự chủ được rên rỉ thành tiếng.

Ba giờ sau...

“Một chết lão tử rồi” Vân Cung xoa xoa thắt lưng đau nhứt, ngồi dậy giờ thắt lưng hẳn muốn bị lão hóa luôn rồi. Nhìn ngoài hang động, mặt trời đã lên cao tự lúc nào, thế mà đã qua một đêm rồi ư.

Trong sân Nguyệt Minh các Vân Nhiên vẫn cứ đứng ngồi không yên mà đi qua đi lại. Sư thúc đột nhiên biến mất giữa chừng làm nàng đi tìm muốn chết, lại nhìn nhìn bóng dáng đỏ rực đang đứng dựa người vào gốc cây anh đào. Cấn cấn môi dưới đến không còn huyết sắc, Vân Nhiên cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Khi nàng nói không tìm thấy sư thúc, người nọ thế nhưng lại đối với nàng giận dữ, nếu không ngại thân phận đồ đệ chương môn của nàng thiếu điều y chỉ muốn lấy nàng ra mà lăng trì. Đây đích xác là lần đầu tiên trong đời Vân Nhiên vô cùng ủy khuất cùng đau lòng.

Nghiêm Tu vẫn im lặng, khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ đứng dựa vào gốc cây anh đào. Bỗng một cơn gió từ trên sườn núi mang theo biết bao hương thơm thổi qua biệt viện thanh vắng. Đôi mắt mở to cũng chợt mở ra, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt, khó hiểu. Sư phụ rốt cuộc cũng chịu về rồi!

Tác giả: Có ai thấy giống tám uyên ương không... Đùa thôi, nhiều lúc tui

cũng muốn cho hai đứa nó tám thiệt nhưng mà hồng dâm

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ta Làm Sư Đồ Với Boss Phản Diện Cùng Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.